

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation Project:
***The House of Blood and Whispers* by Natalina Reis**

BA Paper

Anhelina Zubach
PERb12140d

Цим підписом засвідчую,
що подаю на захист рукопис
та електронний документ
є ідентичні.
31.05.2025. *Anghelina*

Research supervisor:
Prof. A.V. Chesnokova

Kyiv 2025

Київський столичний університет імені Бориса Грінченка
Факультет романо-германської філології
Кафедра лінгвістики та перекладу

**Перекладацький проєкт:
Переклад книги Н. Рейс «The House of Blood and Whispers»**

Дипломна робота
(ОР бакалаврський)

Ангеліна Зубач
ПЕР612040д

Науковий керівник:
канд. філол. наук,
професор Г. В. Чеснокова

Київ 2025

Contents

Abstract	4
Introduction	6
CHAPTER 1. TRANSLATION OF THE FRAGMENT <i>THE HOUSE OF BLOOD AND WHISPERS</i> BY NATALINA REIS	7
CHAPTER 2. RENDERING CHARACTERS' IDIOLECT: A COMPARATIVE ANALYSIS OF VOCABULARY AND SPEECH PATTERNS IN ORIGINAL AND TRANSLATED TEXTS	49
2.1. <i>The House of Blood and Whispers</i> through the lens of genre peculiarities, setting, characters, and translation challenges	49
2.2. Most common expressive units in characters' idiolect and means of their rendering:	
Translation vista	50
2.3. Application of respective translation techniques in <i>The House of Blood and Whispers</i>	52
Conclusions	57
List of references	58
APPENDIX 1	59
APPENDIX 2	60

Abstract

This translation project involves the translation of the romantasy novel *The House of Blood and Whispers* by Natalina Reis. The work consists of two chapters.

Chapter 1 presents independently performed translation, namely Chapters 1, 4, 5, 14, 20, and 30. The primary objective was to render the material from English into Ukrainian, staying faithful to the stylistic colouring of the text and conveying expressive means adequately.

Chapter 2 provides an analysis of the chosen material through its genre peculiarities; an overview of certain expressive means, ways of their rendering and existing examples from translated literature to support it; and application of these methods in the independently performed translation. The aim was to demonstrate methods of conveying expressive tools that make up characters' idiolect and preserve the text's emotional potential.

Key words: romantasy, idiolect, translation strategies, expressive language, idioms, vulgarisms, profanity, foreignisms.

Анотація

Цей перекладацький проєкт передбачає переклад роману в жанрі роментезі “Дім крові та шепоту” Наталіни Рейс. Робота складається з двох розділів.

У першому розділі представлено самостійно виконаний переклад, а саме розділи 1, 4, 5, 14, 20 та 30. Основним завданням було передати матеріал з англійської на українську мову, дотримуючись стилістичного забарвлення тексту та адекватно передаючи виражальні засоби.

Другий розділ містить аналіз обраного матеріалу з огляду на його жанрові особливості; огляд певних експресивних засобів, способів їх передачі та існуючих прикладів з перекладної літератури на підтвердження цього; застосування цих способів у самостійно виконаному перекладі. Метою було продемонструвати способи передачі експресивних засобів, що складають ідіолект персонажів, та збереження емоційного потенціалу тексту.

Ключові слова: роментезі, ідіолект, перекладацькі стратегії, експресивна мова, ідіоми, вульгаризми, ненормативна лексика, іншомовні слова.

Introduction

Relevance of the research stems from the growth in book publishing worldwide. Top social networks create book communities, like BookTok and BookTube, promoting reading to the masses and advertising certain genres, authors, and literary pieces. Ukrainian readers follow the global trend, and it is worth emphasizing that the domestic book market consists of mostly *translated* fiction and non-fiction works.

The translated fiction could be considered the most discussed topic in the domestic book communities. Translation is one of the most crucial points that readers and community influencers actively bring up and analyse in their reviews. This is an evident proof that writing style, plot, and characters are not the sole factors for a good reading experience.

Character narration is an important aspect for consideration in the translation process. Expressive vocabulary serves for character portrayal, building interpersonal dynamics, emotional tension, and immersive experience.

Regarding translation studies, research into these linguistic peculiarities fosters a profound understanding of the stylistic structure of a literary work and ensures adequate reproduction of original flair.

In the given project the focus was given to idioms, obscene language, and foreignisms. Rendering these expressive tools was a research subject to such scholars as Baker, Molina, Hurtado Albir, Rasul, Korunets', Hordii, Chyhura, Ukušová, Opyr, Dobrovolska, Panchyshyn, and others.

The object of the research is characters' idiolect in romantasy prose; **the subject** is expressive vocabulary markers and translation methods applied to them.

Goal is to translate several chapters of *The House of Blood and Whispers* by Natalina Reis into the target language and define the expressive vocabulary markers that make up characters' idiolect. Furthermore, **the tasks** of this translation project presuppose:

- to translate several chapters of the chosen material
- to define major expressive markers of characters' idiolect
- to outline methods of rendering those markers and demonstrate them through examples from other translated romantasy works
- to justify application of the same methods in an independently performed translation

The research material involves an independently performed translation of Chapters 1, 4, 5, 14, 20, and 30 of *The House of Blood and Whispers* by Natalina Reis.

The translation project consists of an introduction, two chapters, conclusions, and list of references. The overall volume of the translation project is 59 pages.

The source text consists of 58,614 characters without spaces; the translation of the source text consists of 58,329 characters without spaces.

CHAPTER 1. TRANSLATION OF THE FRAGMENT *THE HOUSE OF BLOOD AND WHISPERS* BY NATALINA REIS

SL	TL
Chapter 1 Caged	Розділ 1 Замкнена у клітці
Everyone calls me Cahki, an old-language word that means hard and icy. Cruel. It'd be hard to protest that assessment of my personality as I stood in the captain's cabin, legs wide apart, braced for the few men who were still standing to attack. Bright red blood soaked my white tunic and pants and dripped from the blade of my raised sword. Drip. Drip. Drip. The bodies of the three men who had dared to touch me earlier were scattered on the slippery wooden floor, forming a human line between me and the men who still breathed. The captain, a burly man in his forties, stood by his bed, sputtering nonsense and waving his broken sword in front of him as he ordered his sailors to overtake me. The remaining two had taken stock of what I was capable of and hesitated. Had they known how exhausted I was, how my legs trembled beneath me, more liquid than solid, they wouldn't have. The way every muscle of my body ached and spasmed meant one thing only: this battle was lost for me. But I wouldn't give them the satisfaction of victory so soon. I would keep them guessing until the last possible second, no matter how much pain it caused me. I waited, sword at the ready even as my vision blurred. Soon, I'd pass out. No food for at least three days and just the bare minimum of water had left me weak and woozy. The fact that I had managed to kill three of them gave me a sick kind of satisfaction. My dad would be proud. He had taught me well, and I would never go down without a fight to the end. "You might be smaller than most warriors, daughter," he always said, "but you have the spirit of a fjord pirate and the	Усі кличуть мене Какі — давньомовним словом, що означає "твердий" і крижаний. "Жорстокий". Таке визначення моєї особистості важко було б заперечити поки я, широко розставивши ноги, стояла у капітанській каюті, підготувавшись до атаки кількох чоловіків, котрі ще стояли на ногах. Яскрава червона кров просякла крізь мої білу туніку й штани та скрапувала з леза здійнятого меча. Кап. Кап. Кап. Тіла трьох чоловіків, які до того насмілились замахнутись на мене, валялись на слизькій дерев'яній підлозі, утворюючи межу між мною та тими, кого я ще не відправила на той світ. Капітан, кремезний чоловіча за сорок, стояв біля ліжка. Нерозбірливо бурмочучи й розмахуючи поперед себе зламаним мечем, він віддав наказав своїм матросам схопити мене. Двійко вцілілих урешті зметикували, на що я була здатна. Проте якби вони знали, наскільки виснаженою я була, як тремтіли мої, неначе ватні, ноги, то навряд чи б зараз завагались. Те, як вив кожен м'яз мого тіла, свідчило тільки про одне — це поразка. Проте я не поспішала дати їм посмакувати перемогою, а натомість збиралась тримати їх в напрузі до останньої миті, наскільки б боляче мені це не обходилося. Я чекала із мечем наготові, хоч зір розпливвся. Невдовзі я зомлію. За відсутності їжі щонайменше протягом трьох днів та дещицею води у роті, я стала слабкою та млявою. Той факт, що всупереч цьому мені вдалося прикінчити трьох зі своїх викрадачів, принесло мені неабияке задоволення. Батько мною б пишався. Він добре натренував мене, і до останнього подиху я б нізащо не здалася без бою. "Ти, може, не така й дужа, як більшість вояк," — завжди казав він, — "проте духом — як фіордський пірат, й грізна, як drage. З навичками, які я в тебе вклав, мало кому ти будеш по зубах".

fierceness of a drage. And with the skills I taught you, there won't be many men who can put you down."

I snorted, my sword hand shaking as I did.

"What are you laughing at, you Northern whore?" the captain yelled out. "Do you realize what great honor has been bestowed upon you by our emperor?"

I snorted again. Louder.

"Honor? You call being kidnapped and taken against my will to go warm the bed of a foreign king an honor?" I spat on the floor, projecting it well enough to fall close to his boots. "I'd rather die."

"You just might get your wish," the captain said. He turned to his men. "What the fuck are you waiting for? Get her."

The men stared at each other, and that momentary hesitation was all I needed to surprise them. There was no way I could win this, but damned if I would give up.

My sword sliced through the arm of one of the sailors as if cutting through butter, and I allowed myself a moment of triumph. I might not have killed him, but he would remember me for the rest of his miserable life. Unfortunately for me, the effort did me in. My legs gave up beneath me, and I sank down to the floor, sword still in hand and a stupid smile on my lips.

Maybe they would kill me right then, and that was all right by me. Unfortunately, I heard the captain's voice, hoarse from years of drinking high spirits, saying, "Take the bitch and put her in a cage."

Damn!

Darkness fell, blissfully quiet and oblivious. It was the closest I was going to get to death today.

Something tickled my nose, and laughter bubbled out of my dry lips before I even opened my eyes. Mom often tickled me awake, heavy sleeper that I was when I had no chores and nowhere to be. In hindsight I probably should have kept my eyes closed, because when

Я пирхнула, й моя озброєна рука затремтіла у відповідь.

— Чого ржеш, північна хвойдо? — вигукнув капітан. — Невже не доходить, яку велику честь зробив тобі наш король?

Я знову пирхнула. Голосніше.

— Честь? По-вашому, потрапити в полон і відправитися зігрівати ліжко заморського короля проти своєї волі — це честь? — я плюнула додола, поціливши близько його чобіт. — Та ліпше я здохну.

— Зараз добазикаєшся, що так і буде, — капітан повернувся до своїх матросів. — Якого хріна ви стовбичите? Хапайте її.

Чоловіки витріщилися одне на одного — цієї миті вагання мені цілком вистачило, аби застати їх зненацька. Мені нізащо не виграти бій, однак дідька лисого я здамся.

Мій меч розітнув руку одного з матросів, пройшовшись по плоті, немов по маслу. Мене накрило відчуття тріумфу. Може, я й не вбила його, але тепер він запам'ятає мене на все своє нікчемне життя. На власну прикрість, моє тіло не витримало надриву: ноги підкосились, і я звалилась додола, стискаючи меч й дуркувато посміхаючись.

Можливо, тоді мене б і вбили, що мене цілком влаштовувало. Та на жаль, голос капітана, хрипкий від років розпивання міцного спиртного, відрізав:

— Хапайте цю лярву і в клітку її.

Дідько!

На мене опустилась п'ятьма, окунувши в тишу й забуття. Проте померти сьогодні мені не судилось.

Щось залоскотало мій ніс, і, перш ніж я розплющила очі, з моїх вуст випурхнув смішок. Мама часто будила мене лоскотом, коли у вільні від планів і домашніх справ дні я спала, як убита. Оглядаючись у минуле, ліпше я б тримала очі заплющеними: щойно я повільно розтулила їх в очікуванні, коли

I slowly opened them, waiting for the blur of slumber to clear, two tiny beady eyes met my gaze, challenging and icky, two of eight, I realized before I reacted.

I screamed like a banshee and smacked my nose so hard, I was sure I'd have a black eye later. Sitting up on the cold metal floor, I swatted my face several times in the off chance that the furry spider was still on my nose.

Mocking laughter made me look to the side. "Not so brave with spiders, are you, little whore?" The guard, a scrawny young man who obviously spurned dental hygiene, pointed at me and laughed again.

After spitting in his direction, I looked around. Iron bars, just slightly taller than I was, surrounded me. I looked up to find more bars stretched overhead. This square space was a cage. I was caged like a wild animal.

"Get me out of here, *jaevel*," I growled, searching for my sword and not finding it. "Where's my sword?"

The man, a boy really, stood up and took a couple steps closer but stopped far enough away that I couldn't reach him. "I don't know what you called me, bitch, but I would start thinking before speaking," he said, his chin sticking out in a dare. "You have no place to go. If the emperor didn't want your kind so bad, you would have been dead by now."

"And what kind might that be? You're still wet behind your ears. What do you know about anything?" I goaded him, hoping he would get close enough that I could wrap my hands around his neck. He didn't take the bait.

"Blond hair and fair skin kind," he replied, leaning in with a huff. "You're even more precious to him with your freaky white hair."

імла дрімоти спаде, мій погляд зустрівся із парою дрібних оченят — двох із восьми, усвідомила я, перш ніж зреагувати.

Я скрикнула, як скажена, й зацідила собі по пиці так сильно, що не сумнівалась: пізніше з'явиться синець. Усівшись на холодній металевій долівці, я ще кілька разів поплескала собі по обличчю, либонь волохатий павук досі сидів у мене на носі.

Схидний сміх змусив мене поглянути вбік.

— Перед павуками не така героїнка, маленька шльондро? — сторож, дрищавий легінь, який явно не чистив зуби, вказав на мене й вкотре засміявся.

Плюнувши йому у відповідь, я оглянулась навколо. Залізні ґрати, лише трохи вищі за мій ріст, оточували мене. Підвівши погляд, я побачила, що вони простягалися й в мене над головою. Цей квадратний простір виявився кліткою. Мене замкнули в ній, неначе дикого звіра.

— Випусти мене, *jaevel*¹, — загарчала я, шукаючи свою зброю, але дарма. — Де мій меч?

Чоловік, а насправді ще юнак, підвівся й наблизився на кілька кроків, проте зупинився на достатній відстані, аби я не могла його дістатись.

— Не доганяю, як ти там мене назвала, сучко, але я б на твоєму місці фільтрував слова, — мовив він, зухвало задерши підборіддя. — Тобі нікуди тікати. Якби королю так сильно не здалася твоя порода, тобі б уже був гаплик.

— Яке це така порода? У тебе ще молоко на губах не висохло. Що ти взагалі тямиш? — почала я провокувати його в надії, що він наблизиться достатньо, аби я могла вхопитися руками за його горлянку. Але він на це не клюнув.

— Світловолоса й світлошкіра порода, — відповів той, нахилившись в роздратуванні. — А зі своїм химерним білим волоссям ти йому цінна й поготів.

— Овва, тоді перепрошую, — насмішкувато вклонилась я, — ти таки щось тямиш, *jaevel*. Підійди-но ближче, і я подарую тобі поцілунок. —

¹ Покидьок (дан.). (Тут і далі прим. перекладачки.)

“Oh wow, I apologize, then,” I said with a mock bow. “You do know your stuff, *jaevel*. Come closer and I will reward you with a kiss.” The smirk died on his lips, and he blinked. “What? You’ve never wondered what makes women like me so special? Don’t you want to try it?”

He licked his lips, and I could almost read his mind; he wanted to try it so bad, his hands shook. After a moment of silence, he took a step back and said, “No way, witch. I won’t fall for your tricks.”

More like he didn’t want to spur the emperor’s wrath by touching me that way, but I had to give him credit. He was not as dumb as he looked.

“So, am I a bitch or a witch?” I asked just to keep him talking. “You’re confusing me, *jaevel*.”

The little turd scowled and yelled, “Don’t call me that, whatever it is.”

I burst out laughing, throwing my head back, and then stopped suddenly. “Make me,” I growled with an eyebrow wiggle.

Unwisely, the young guard thrust his lance between the bars to hit me. Even from where I was standing, I could tell it was as blunt as a spoon, but it would do nicely. Just as he began to retract it, I grabbed it and gave it a pull. Surprised by the sudden move, the man tipped and was dragged forward until his body slammed onto the bars. I held the lance with one hand and headlocked him with the other arm, twisting his body around and nailing him against the metal rods.

“Well, well, my friend, it looks as if the tables have been turned,” I purred in his ear while poking him in the back with his own lance. He tried to scream but managed only a tiny squeak. “Now, you have two options: you let me out of here, and I will do you a favor and knock you out so your captain doesn’t blame you. Or I just keep tightening this hold until you can’t breathe anymore. Your choice.”

He mumbled something.

Посмішка спала з його обличчя, і він здивовано кліпнув. — Що? Невже ти ніколи не задавався питанням, що такого особливого в жінках на кшталт мене? Не хочеш сам з’ясувати?

Він облизав губи, і я майже прочитала його думки. Йому так кортіло спробувати, що аж руки тремтіли. Помовчавши якусь мить, він зробив крок назад і мовив:

— Дзуськи, відьмо. Я не поведуся на твої трюки.

Швидше за все він просто боявся накликати на себе гнів короля, дозволивши собі зайве. Однак мені слід було віддати йому належне: не такий вже й він тупий, як видається.

— То я сучка чи відьма? — спитала я просто, щоб розговорити його. — Я заплуталась, *jaevel*.

Мале гівно насупилось і вигукнуло:

— Не називай мене так, щоб це не означало.

Я розреготалася, відкинувши голову назад, як раптом зупинилась.

— Змусь мене, — засичала я, повівши бровою.

Юнак нерозважливо встромив спис поміж ґратами, щоб уразити мене. Навіть звідти, де стояла, я помітила, що він геть тупий, утім згодиться. Щойно хлопець почав відводити його назад, я схопилася за спис й різко потягнула на себе. Несподіваний рух застав хлопця зненацька, підкосивши його й потягнувши вперед, аж поки той не гепнувся об ґрати. Однією рукою я вчепилася в спис, а іншою обхопила юнака за шию, повернувши його іншим боком й притиснувши до металевих решіток.

— Ну що, друзяко, схоже, тепер ролі помінялися, — замуркотіла я йому під вухо, тикаючи в спину його ж списом. Він спробував закричати, проте спромігся лише на маленький писк. — Тепер у тебе є вибір: або ти відпускаєш мене і я по доброті виб’ю тебе із тями, щоб капітан не повісив на тебе провину; або я продовжую стискати твою горлянку, поки ти не задихнешся. Обирай.

Він щось пробурмотів.

“What was that?” He choked as I pressed my arm harder around his neck. “Make a choice, *jaevel*.” I loosened my hold just enough to let him speak. He spat out a few words. “Wise choice, boy. You choose to live. Good for you.” I squeezed harder just in case he thought I was bluffing. “Where are the keys to this cage?”

“In my pocket,” he whispered, digging in it like a squirrel after a nut in the winter.

After fumbling for a while, he produced a large key that he handed to me. I dropped the lance but wasn’t about to let him go. Stretching, I managed to insert the key into the keyhole and turn it. It clicked twice, and the door swung open.

“Good work, *jaevel*,” I said, stiffening my free hand before chopping it onto the side of his neck.

He went quiet and slack in my hold, slipping down until he was a puddle of human flesh on the dirty floor. I could have killed him, but he was young, and I keep my word. Most of the time.

Stepping over his unconscious body, I rushed to the door of the cabin, cracked it open, and took a look. I was in a moving ship somewhere in the Southern Sea. I had no idea how I was going to get out of here. Swimming was an option. The waters here were much warmer than the ones of the Northern Sea where I had learned to endure long hours in the water. But who knew where I was exactly? What if there were no islands close enough for me to swim to? I had no wish to continue on this ship and become a concubine to the idiot emperor who ruled the Southern Kingdom, but I also had no death wish. Jumping off this vessel was pure suicide.

But I can make them believe I did.

Beaming at the brilliancy of my idea, I snuck out of the room and slithered behind and between cargo crates to reach a nook close to the railing. I slipped out of my overtunic that was once white but was now almost grey, spattered with the dark red stains of the men I killed.

— Що-що кажеш? — я ще сильніше стиснула руку навколо його шиї, від чого той почав задихатись. — Обирай, *jaevel*. — Я послабила хватку достатньо, аби він міг говорити. Хлопець прохрипів кілька слів. — Мудре рішення, хлопче. Ти обрав жити. Молодець, — я про всяк випадок стиснула сильніше, аби він не думав, що я блефую. — Де ключі від клітки?

— У кишені, — прошепотів він, прудко прочісуючи в ній, неначе білка в дуплі за горішком.

Понишпоривши трохи, він витяг великий ключ і передав його мені. Я впустила спис, але не поспішала відпускати хлопця. Потягнувшись до замка, я спромоглася вставити ключ і повернути його. Замок клацнув двічі й двері відчинились.

— Молодець, *jaevel*, — сказала я, напруживши вільну руку, перш ніж вдарити його в бік шиї.

Він затих і розслабився в моїй хватці, сповзши додолу, аж поки не став просто купкою людською плоті на брудній підлозі. Я могла б прикінчити його, проте він був ще юний, і я вміла тримати своє слово. Здебільшого.

Переступивши через непритомне тіло, я поквапилася до дверей каюти, відчинила їх і визирнула із-за них. Я була на борту судна десь у Південному морі й гадки не мала, як збираюся звідси тікати. Як варіант — пливсти. Вода тут була теплішою, ніж в Північному морі, в якому я навчилася притримуватися годинами. Однак хтозна, де ми в біса були? Що, як поблизу не було жодних островів, куди можна було б прибитися? У мене не було найменшого бажання ставати наложницею довбаного короля Південного Королівства, але й прощатися з життям я не збиралася. Вистрибнути в море означало вкоротити собі віку.

Однак можна було б принаймні зробити вигляд.

Усміхнувшись від геніальності свого плану, я тихцем вибралась із кімнати й прошмигнула за вантажні ящики та поміж ними, щоб дістатися куточку огорожі. Я вислизнула зі своєї верхньої туніки — що із білої нині майже перетворилася на сіру, забризганої темними кривавими плямами від моїх жертв.

This would have to suffice. All I had to do was lie in wait and prevent my growling stomach from giving me away.

It was not a long wait. Mere minutes later, the clatter and screaming that arose from the place where I had been caged told me my guard had woken up. Men, stirred into a frenzy by the sound of the alarm, began searching for me. I couldn't wait too long.

I climbed the railing and stood up, balancing on the slippery wood. "Hey, *jævler*, I'm over here!" I yelled out, waving my arms above my head and hoping all my experience climbing icy cliffs would serve me well. "I'd rather die than bed your stupid moron of an emperor. Goodbye." I jumped over the railing, holding on to it for dear life with one hand and throwing the tunic into the waters below. As quickly as I could, I climbed back onto the deck, hidden by the crates, and sat quietly listening to the commotion I had caused.

"I see her in the water," someone said. "Should we try to rescue her?"

"Leave it be," the captain replied. "Good riddance. She was nothing but trouble."

"But the emperor would have paid us a fortune for her sort," another sailor complained with such disappointment in his voice, I was almost sorry for him.

"She already killed several of our men," the captain snapped, obviously annoyed and wanting the conversation to be over. "Let her drown. She'd probably kill the emperor, and we would be blamed for it."

Impressive reasoning for such a basic mind. He was right about that. I would totally sink a dagger into the emperor's chest as soon as I had a chance. I suppose I was doing everyone a favor by "dying" before delivery.

Now if I could only get a bite to eat, I'd be satisfied.

Цього мало б бути досить. Мені лишалось тільки дочекатися слушної миті й не видати себе бурчанням у шлунку.

Довго чекати не довелося. За якихось кілька хвилин з каюти, де мене тримали в клітці, пролунали брязкання й крик, натякнувши мені, що сторож очухався. Чоловіки, сполохані сигналом тривоги, почали розшукувати мене. Часу було обмаль.

Я залізла на перила й випрямилась, балансуючи на слизькій деревині.

— Агов, *jævler*², я тут! — вигукнула я, махаючи руками над головою й сподіваючись, що мій досвід льодового скелелазіння виправдає себе. — Ліпше вже втопитись, ніж задовольняти вашого короля-недоумка. Прощайте. — Я зісковзнула вниз, однією рукою міцно чіпляючись за перило, а іншою впустивши туніку в море. Тоді якнайхучтіше забралася назад на палубу за ящики та й усівшись, почала прислухатись до гаміру, який розвела.

— Я бачу її в морі, — мовив хтось. — Будемо витягувати?

— Облиш, — відповів капітан. — Баба з возу — коням легше. Одна холера була з нею.

— Але король заплатив би нам кругленьку суму за її породу, — занив інший матрос розчарованим голосом, і мені навіть стало його трішки шкода.

— Вона ж завалила кількох наших, — відрізав капітан, вочевидь, лютий і не налаштований продовжувати цю розмову. — Хай собі тоне. Не вистачало, аби вона ще вбила короля — тоді крайніми зроблять нас.

Блискача логіка як на примітивне мислення. Він мав рацію. Я безсумнівно зарядила б імператору кинджалом в груди за першої ліпшої нагоди. Гадаю, я зробила всім послугу, "втопившись" ще до прибуття.

Якби ж іще зараз знайшлось щось пожувати, я була б щаслива.

² Покидьки (дан.).

If at first I cursed the rain that fell mercilessly over everything and everyone in the busy harbor, I soon came to appreciate its use in camouflaging us all in a mantle of blurry grey, including my fugitive self. I was so weak from barely eating anything the past week, I was afraid I'd collapse and be trampled by the rushing people and horses coming to and fro along the quay. Out of caution, I stuck to the side of the narrow road, melting onto the wall of closed stalls and giant piles of cargo. Even though it couldn't be later than noon, it was dark and frigid. Not the kind of cold I was used to, which was icy but dry. Instead, this kind of chill seeped into my bones and made me shiver uncontrollably, my teeth clapping together like demented clams. My clothing had been reduced to a thin layer of an undertunic and pants, neither proving to be enough of a protection, even with their fur lining, now that my outer garment was gone. The fact that I'd had nothing but stolen or discarded scraps to eat for the past few days did not help either.

I had to get out of there, find a warm hiding place, and get something in my belly. Then, I'd be able to think straight and make a plan to go back home.

Sighing, I slunk past clusters of unrecognizable people and undefined shapes, heading away from the waterfront in hopes of finding a dry spot where I could hunker down for the night. I wondered whether there were wild creatures roaming these parts, something I might catch and eat. I was not above eating a rat if that meant survival, but I hoped I didn't have to go that far.

The captain of my ship had long left the vessel, followed by a small mob of his men. He had huffed and puffed on his way down the plank, flustered and waving his short arms this way and that as if he had no control over them. The wind had picked up and had no mercy on the captain's hair, which he tried unsuccessfully to pat down and away from his face.

Якщо спершу я проклинала зливу, яка не щадила ніщо й нікого в метушливій гавані, то невдовзі навпаки зраділа їй за її здатність маскувати все своєю імристою сірою мантиєю, включно зі мною. Геть виснажена через те, що ледве їла щось за останній тиждень, я побоювалась, що звалюся з ніг й мене затопчуть натовп і фургони, що пересувалися причалом туди-сюди. Для перестороги я трималася узбіччя вузької дороги, зливаючись зі стінами зачинених лавок й величезних ящиків вантажу. Хоч стояв ще тільки полудень, було темно й зябко. Холод був не той, до якого я звикла — морозний й сухий. Цей же натомість просяк в мої кістки, від чого я сказано затремтіла й несамовито зацокотіла зубами. З одягу на мені залишилися лише тоненька нижня туніка й штани, що навіть попри хутрянні підкладки не захищали від стужі, коли я тепер лишилась без верхнього вбрання. Не поліпшувало ситуацію й те, що кілька днів поспіль мені довелося перебиватись украденими чи то викинутими об'їдками.

Мені треба було забратися звідси, знайти теплий сховок і щось, чим наповнити шлунок. Тоді б у мене прояснилось в голові і я змогла б спланувати своє повернення додому.

Зітхнувши, я прокралась повз скупчення невпізнаваних людей і нерозбірливих форм, прямуючи із набережної в пошуках якогось сухого закутку, щоб перепочити на ніч. Я задумалася чи не водяться тут бодай які дикі звірятка, яких можна було б вполювати й з'їсти. Я не гидувала запхатися щуром, якщо під питанням було моє виживання, проте сподівалась, що до цього не дійде.

Капітан корабля, на якому мене везли, вже давно покинув судно зі своєю маленькою групкою посіпак. Він пихтів від гніву, спускаючись трапом: червоний він гніву, чоловік хаотично розмахував своїми короткими руками, неначе втратив контроль над ними. Здійнявся вітер, не пощадивши волосся капітана, яке той марно намагався пригладити й прибрати зі свого обличчя.

“The emperor will blame us, I just know it,” he’d said, his rough voice carried by the wind all the way to where I was hiding. “Even though we had nothing to do with the death of the white-haired whore, we are going to be blamed.”

That had brought a smile to my face. A small, but satisfying retribution for my kidnapping. Let them sweat. I only hoped the emperor was as cruel as he was famed to be and that he’d exact a harsh punishment on all of them.

Their small retinue was way ahead of me, but I could still guess the way they were heading, possibly toward a tavern where they would meet with one of the emperor’s envoys. I would be heading the other way. My hair was so soaked, you couldn’t tell it was white. A nice side effect of the annoying rain. In a land of mostly dark-haired people, I would not escape notice otherwise.

A few more yards into the narrow, dark streets, and I stopped, raising my nose to sniff the air. A delicious scent covered all the bad smells of the port and made my mouth water. What was that? It smelled like meat, and images of my mother’s *kanin* stew immediately flooded my senses. I could almost taste the tender meat of the ice rabbit, smothered in a thick, savory sauce that warmed your stomach and healed your soul.

I licked my lips and followed the smell. Maybe they’d throw away the leftovers, and I wanted to be there to eat them. The scent had magic of a sort, making it hard to resist. I blamed it on a very empty stomach, but couldn’t help but feel there was something strange about it. Tracking it all the way to an alley—the back of an inn maybe—I dropped down onto my bottom, my back against the wall, and waited. For what, I wasn’t sure. Was I hoping someone would open that door and throw me a bowl of stew? Or maybe even just a bone?

— Король повісить провину на нас, зуб даю, — мовив він, а його грубий голос вітром донісся до мого сховку. — Байдуже, що ми ніяким боком не причетні до смерті цієї біловолосої хвойди. Крайніми зроблять нас.

На моєму обличчі заграла посмішка. Маленька, проте задовільна розплата за моє викрадення. Най пометушаться. Я тільки сподівалась, що король виявиться настільки безжалісним, як про нього й говорять, і призначить суворе покарання їм усім.

Їх маленька банда була далеченько від мене, проте я однаково могла здогадатись, куди вони рушали: швидше за все до шинка, щоб зустрітись з одним зі посланців короля. Мені ж треба було прямувати в протилежний бік. Моє волосся намокло — навіть не скажеш, що воно було біле. Корисний побічний ефект надокучливої зливи. А інакше навряд мені уникнути уваги в краях, де жили здебільшого темноволосі люди.

Прошкандибавши ще кілька метрів вузькими темними вулицями, я зупинилась, задерши ніс й прийнявшись. Від апетитного аромату затьмарились усі неприємні запахи порту, й у мене потекла слінка. Що це? Пахло м’ясом, і в ту ж мить мене пробрало спогадами про мамину печеню з *kanin*³. На язика майже відчувся смак ніжного філе кролика, тушкованого в густому пряному соусі, що зігрівав живіт й тішив душу.

Я облизала губи й пішла на запах. Можливо, якісь об’їдки підуть на смітник — то я збиралась підібрати їх. Аромат мав у собі якусь магію, від чого важко було простояти. Я скинула це на голодний шлунок, проте інстинкт підказував мені, що було щось тут нечисто. Послідувавши за запахом аж до алеї — схоже, до заднього входу корчми, — я сіла додолу, спиною проти стіни, й чекала. На що — сама не була певна. Невже я сподівалась, що хтось відчинить двері й кине мені миску печені? Чи, бодай, кісточку?

³ Кролик (дан.).

The weird daze that kept me prisoner had blurred the contours of my thoughts. No matter how many times I shook my head to dispel the fuzziness that had taken residence in my brain, I couldn't clear it. It was as if something had anchored me to that spot. My legs and arms felt as heavy as my head. I couldn't shake the feeling something was wrong but couldn't muster the energy to fight it.

"We got her," I heard an unfamiliar male voice say. "*Jeonha*, come see."

My unfocused eyes couldn't quite make out who was beside me, but two dark legs appeared in front of me.

"This is her?" a low voice asked. The figure crouched beside me and studied my face. "She's in bad shape."

The voice told me it was a male, but all I could discern from his body and face was darkness. All of him was dark, from the boots he wore to the hair on his head.

"Go get the carriage," the man said, standing up. "Quick."

My voice seemed to have vanished, and I couldn't move as the stranger scooped me into his arms. Fear should be filling me, but whatever was holding me in place didn't allow me to panic. Instead, just like the man who was carrying me, everything around and inside me turned dark.

And I let the darkness take me away.

It was getting old quickly, this habit of waking up in strange places and finding myself behind bars. At least this time I was in a large room, lying on a comfortable bed with soft, warm blankets over me. Once I was able to focus my eyes, I took a better look at it. Not wanting to move until I assessed my current situation, I relied on my eyes to do the exploring. The space was almost a perfect square, which annoyed me to no end. I had always had an irrational dislike

Дивне заціпеніння, що полонило мене, розмило обриси моїх думок. Скільки б я не трусила головою, щоб відігнати туман, що засів в моїй голові, в мене не виходило його розвіяти. Мене немовби щось приклеїло до місця. Мої кінцівки здавались такими ж важкими, як і голова. Я не могла позбутися відчуття, що щось не так, але й сил протистояти цьому в мене не було.

— Ось вона, — мовив невідомий чоловічий голос. — *Jeonha*⁴, підійдіть гляньте.

Своїм розпливчатим поглядом я не могла достоту розгледіти, хто це був поруч, як переді мною постала пара темних ніг.

— Це вона? — спитав тихий голос. Постать присіла поруч і почала розглядати моє обличчя. — Вигляд у неї кепський.

Голос підказав, що то був чоловік, проте щось інше, окрім темряви, в його постаті й обличчі я не розгледіла. Він був повністю оповитий темрявою: від чобіт до волосся на голові.

— Іди по карету, — сказав чоловік, підводячись. — Хутко.

Мій голос ніби щез, і я не могла поворохнутись, коли незнайомець підняв мене на руки. Мене мав би переповнити страх, проте те, що тримало мене на місці, не дозволяло мені впасти в паніку. Як і чоловік, котрий ніс мене, все навколо потемніло.

І я віддалася пільмі.

Це вже швидко почало переходити в звичку, а саме прокидатися в дивних місцях за ґратами. Принаймні на цей раз я була у великій кімнаті й лежала в затишному ліжку під м'якими, теплими ковдрами. Щойно я навела різкість, то могла ліпше розгледітися навколо. Без бажання підводитись не оцінивши передчасно ситуацію, я окинула оком кімнату. Простір був майже ідеально квадратним, що достобіса дратувало. У мене була гостра неприязнь до квадратних речей: надто ідеальних, надто кутчастих. Я надавала перевагу

⁴ Ваша Високість (кор.).

for square things: too perfect, too angular. I preferred the smoothness and infinity of rounded shapes. Despite the bars on the wide double doors, the room was cozy and practical if not pretty. It was my kind of room—minus the bars preventing me from leaving. The only window, a large arched architectural beauty, was also barred but allowed the rays of the sun to fill the space with a comfortable warm glow. After the freezing cold of the night before, I was grateful for that and actually sighed in delight.

Are you stupid, woman?

I was obviously going crazy. The hunger, the cold, the exhaustion and anxiety of the past week or so had apparently damaged my brain. And speaking of which, my stomach was still cramping from lack of sustenance. My senses zoomed in on the small square table — what was the deal with all the square stuff? — and my heart almost jumped into my throat. There were plates of delicious-looking food on it, still warm if the steam wafting from it was to be believed.

My instincts ordered me to run to it and gobble it all up, but my training held me in place. What if that's what the enemy wanted? And even if they were not watching me, what if the food was poisoned? I stayed put for a moment, deliberating on my choices. They weren't good: I either starved myself and continued pretending I was unconscious, or I got up and ate and replenished my energy.

I picked the latter. After all, if I could get some nourishment in me, then maybe I could fight my way out. Or at least die happy.

Sliding my legs from under the covers and over the edge of the bed, I got up and cautiously moved toward the table. Nothing happened. No one showed up, so I moved faster to sit down and wasted no time attacking the meal in front of me. There was even a hot, sweet drink I couldn't identify but that flowed like honey over my sore throat. Instantly I felt stronger, waves of energy running through my veins and warming every inch of my weakened body.

плавності й нескінченності круглих форм. Попри ґрати на широких двостулкових дверях, кімната була затишною й практичною, навіть привабливою — саме під стать мені, якби тільки не решітки, що заважали втечі. Єдине вікно, великий арокний витвір архітектури, було також заґратоване, проте не перешкоджало сонячним променям заливати приміщення теплим сяйвом. Після морозної ночі, як учора, я тільки дякувала за це й навіть зітхнула з утіхою.

Ти дурепа, жінко?

У мене точно їхав дах. Голод, холод, виснаження й відчай за цей останній тиждень, вочевидь, понівечили мій розум. Власне кажучи, мій живіт досі судомило від нестачі поживи. Мої відчуття сфокусували увагу на маленькому квадратному столі — чого ж тут стільки всього квадратного? — і в мене ледь клубок не став в горлі. Там стояли тарілки апетитної їжі: досі теплої, якщо зважати на те, що від неї здіймалась пара.

Інстинкти наказували мені накинутися на неї й злопати все, проте моє тренування мені цього не дозволило. Що, як саме цього й хотів ворог? Навіть якщо за мною ніхто не стежив, а либонь їжа була отруєна? На мить я завагалась, проаналізовуючи доступні варіанти. Були вони невтішними: або я морю себе голодом й продовжую вдавати непритомну; або встаю і їм, щоб набратися сил.

Я обрала останній. Зрештою, якщо в мені буде трохи поживи, можливо, я спроможусь звідси вибратись. Чи принаймні помру щасливою.

Спустивши ноги з-під ковдр на край ліжка, я підвелась й насторожено підійшла до столу. Нічого не трапилось. Ніхто не об'явився, тож я швиденько всілася й, не вагаючись, накинулась на страви, що стояли переді мною. Мені навіть принесли якийсь незрозумілий гарячий солодкий напій, що тік, немов медок, моїм пекучим горлом. Умить я відчула себе сильнішою, й жилами полилася наснага, зігріваючи кожнісінький куточок мого змарнілого тіла.

Once nothing was left on the plates but crumbs and the seeds from a strangely tart and sweet orange fruit, I circled the room. Prowled, really. With my hands behind my back, I took wide strides around the room, studying every corner, every nook, and came to one irrevocable conclusion: there was no way out of here but through the front door that was currently blocked by iron bars that I couldn't budge.

I sat on the edge of the bed, absentmindedly caressing the soft layers of linen. It occurred to me that my clothes felt different, warmer and softer than the mess I had on before my capture. Instead of the soiled white undergarments I had been wearing, I now had on a lamb soft blue tunic that covered me from neck to knees and comfortable off-white pants that hugged my legs perfectly. My feet were covered by knee-high soft white leather boots. Strange way to treat your prisoners, but I wasn't about to complain; it was the first time in over a week that I felt warm and well.

"You're pleased with the clothes, I gather."

The male voice, oddly familiar, made me snap my head up and glance at the door. At first, I couldn't discern any features, only someone tall and dark standing on the other side of the bars, ogling me as if I were an exotic bird in a cage. Sharpening my focus, I noticed a guard beside him, sword at the ready. I smiled.

So, I still made them nervous.

"Better than wet clothes," I replied, cocking my head to the side to get a better view of the visitor. "Don't get too excited. I'm still pissed I'm here."

The man laughed, and I spotted perfect white teeth between nicely shaped lips. The skin around his eyes crinkled, narrowing his eyes further.

"I didn't expect you to be happy about it," he said, resting his right hand on the pommel of the long sword that hung from his waist. His long raven-black hair was gathered on the top of his head in a messy bun that should have made him look youthful but instead made

Коли на тарілках нічого не лишилось, окрім крихт від дивного пирога й кісточок солодкого оранжевого фрукта, я почала ходити кімнатою. Чи ліпше — оглядати територію. Схрестивши руки за спиною, я великими кроками обходила її, заглядаючи в кожен закуток, і дійшла до беззаперечного висновку: єдиний вихід назовні був через вхідні двері, що нині були огорожені ґратами, які мені не піддавались.

Я сіла на краю ліжка, мимоволі погладжуючи м'які простирадла. Зауважила, що одяг на мені був інший — тепліший й м'якіший від того ганчір'я, в якому була до цього. Замість замурзаної білої нижньої білизни на мені була м'якесенька блакитна туніка, що вкривала мене з шиї до колін, і пара білуватих штанів, які ідеально обтягували мої ноги. Ступні вкривали високі м'які чоботи з білої шкіри. Напрочуд дивна турбота про в'язнів, проте мені годі й було скаржитись. Уперше за тиждень я сиділа в теплій і комфортній одежині.

— Схоже, одяг тебе влаштовує.

Учувши на диво знайомий чоловічий голос, я різко підняла голову й глянула на двері. Спочатку обриси людини розгледіти не вдавалося, а видно було лише її високу темну постать по інший бік ґрат, що безцеремонно витріщалася на мене, неначе на екзотичну пташку в клітці. Сфокусувавши зір, я помітила поряд нього охоронця з мечем наготові. Я посміхнулась.

Отже, вони досі мене остерігались.

— Краще так, ніж в мокрому одязі, — відповіла я, нахиливши голову вбік, аби ліпше розгледіти відвідувача. — Ти не подумай. Мене все одно бісить бути тут.

Чоловік засміявся і його красиві губи розтягнулися в білосніжній усмішці. Промінчики зморщок виступили навколо його очей, ще більше звужуючи їх.

— Я на це навіть і не сподівався, — мовив він, поклавши правицю на руків'я меча, що висів у нього на поясі. Його довге вороняче волосся було зібрано на маківці в неохайний пучок, що мало надавати йому юнацького

him menacing. “But I think you’ll agree this is better than the alternative.”

My ears perked up. “What’s the alternative?”

“You could be on your way to the emperor’s bed.” Well, he made a good point, but didn’t he work for the emperor? “Instead, I caught you, and I have a proposal for you, if you’re willing to listen to me.”

A loud chuckle escaped my lips. “Maybe you should tell me who you are first, don’t you think? I don’t make deals with the devil.” Most of the time.

“I apologize for the oversight,” he said in such conversational mode, I almost forgot I was the one behind bars. “I’m Sung-jin, Crown Prince of the Southern Kingdom.” He was the emperor’s son? And he thought I would trust him? “And before you assume anything, I should add that I am also my father’s worst enemy.”

What the hell did he mean by that? How can you be the heir to the crown and yet be its enemy? I was speechless and only managed to make some weird sounds when I opened my mouth to speak.

He smirked, apparently amused by my shock. “You seem surprised,” he said. “If you allow me to enter the room, I’ll be glad to explain everything more clearly.”

Now, that sounded promising indeed. I didn’t have a weapon, but that had never stopped me from fighting. The prince was a big guy, easily towering over six feet—a giant compared to me—and even though he was covered by dark pants and matching tunic, I could perceive strong muscles beneath. I could take him as long as I kept a close eye on that mean-looking sword of his.

The lock clicked, and the guard blocked the prince’s way. “Please, *Jeonha*,” the guard said, an arm thrown across the opening. “You can’t trust her. I heard she killed ten men on board the ship.”

Slight exaggeration. More like five, maybe six men. But I wasn’t going to argue with that. Rumors of this kind were good for

вигляду, а натомість робило його грізним. — Проте думаю, що це ліпше за альтернативу.

У мене нашорошилися вуха.

— Яку ще альтернативу?

— Опинитися в ліжку короля. — Що ж, слушно, та хіба він не працював на короля? — Натомість я упіймав тебе, щоб поділитись пропозицією, якщо ти згодна її вислухати.

З моїх вуст вирвався гучний сміх.

— Може, ти хоча б представився спочатку, га? Я не домовляюся з дияволом. — Здебільшого.

— Даруй за упущення, — сказав він так невимушено, що я майже забула, що це я знаходилася за ґратами. — Я — Сонджін, кронпринц Південного Королівства. — Він — син короля? Тоді з чого б це він подумав, що я йому довірятиму? — І перш ніж ти почнеш робити висновки, дозволь додати, що я також залятий ворог свого батька.

Що, в біса, він цим мав на увазі? Як це можливо бути водночас спадкоємцем короля і його ворогом? У мене забракло слів: коли я відкрила рот, щоб відповісти, то спромоглася видати лише кілька дивних звуків.

Потішений мою реакцією, він посміхнувся.

— Схоже, ти спантеличена, — сказав він. — Якщо дозволиш увійти, я радо поділюся подробицями.

О, а це вже щось. У мене не було зброї, проте це не означало, що я не в змозі битися. Принц був високим, десь під два метри — велетень у порівнянні зі мною, — і хоч він носив темні штани й таку саму туніку, під ними можна було розгледіти міцні м’язи. У мене б вийшло повалити принца за умови, що пильнуватиму той його зловісний меч.

Цокнув замок, і принцові на заваді став охоронець. — Прошу, *Jeonha*, — сказав той, затуливши вхід простягнутою рукою. — Не слід їй довіряти. Подейкують, вона вбила десяток людей на кораблі.

Дещо перебільшення. Швидше п’ятеро, чи, може, шестеро. Проте я не збиралась його виправляти. Подібні чутки підігрівали мою гордість, і були на вагу золота в бою. Адже хто не затремтить перед воїном з такою репутацією?

the ego and excellent in battle. What man would not cower before a warrior with such reputation?

Prince Sung-jin forcibly removed the guard's blocking arm. "Nothing to worry about. It will be fine. Just lock the door behind me. We wouldn't want her to escape just yet."

Come to me, sweet dark lamb.

I was going to make him regret the cockiness. Why did men assume that a girl matched her size in strength? It was amazing what the right motivation made you do.

He walked inside the room while the guard did as he was told. Why was he smiling? Sung-jin was a handsome jerk who walked as if he owned the place. Well, I guess he probably did own it, but there was such confidence—arrogance—in his stride that I froze for a moment in awe.

Are you stupid, woman?

Not the first time I had asked myself that question. I shook my head, dispelling the weird vibes I was getting from the prince, and waited for him to come close enough to attack. If I could get him, I could blackmail my way out. The sword was my first target, so I assessed it. It looked heavy. I filed that information away and watched him as he stepped closer and closer.

"If you're thinking of going for my sword, think again." I froze, stunned. "It's enchanted, and you won't be able to slide it out of the scabbard, no matter how much strength you put into it."

Enchanted? This man had magic?

Something clicked in my brain. "Is that what you did to me? You used magic to subdue me yesterday?"

"Yes, and you're very welcome."

The man was not only handsome and arrogant, but he was also a freaking sarcastic asshole. Just my luck.

Принц Сонджін силою відсунув руку охоронця, що перекривала вхід до кімнати.

— Не переймайся. Все буде гаразд. Просто зачини за мною двері. Не можна, щоб вона чкурнула геть.

Нужбо, темненьке ягнятко.

Я збиралася провчити принца за його зухвальство. З чого б це чоловіки вирішили, що сила жінки пропорційна її статурі? Знали б вони, чого тільки вартує правильна мотивація.

Принц увійшов всередину, тоді як охоронець зробив те, що йому було сказано. Чому він усміхався? Сонджін, вродливий придурок, поведився так, неначе він на своїй території. Ну, певно, так воно й було, проте його хода була такою впевненою, такою зарозумілою, що на мить я залякла від подиву.

Чи ти ідіотка, жінко?

Не вперше я задавалася цим питанням. Я похитала головою, намагаючись розвіяти дивні відчуття, якими віяло від принца, й чекала, коли він підійде достатньо близько, щоб напасти на нього. Якщо вдасться його схопити, може, я б скористалась шантажем, аби мене відпустили. Моєю першою ціллю був меч. Я придивилася до нього: він видавався важким. Узявши це до уваги, я дивилась, як принц підходив все ближче й ближче.

— Якщо ти збиралася поцупити мій меч, то не раджу.

Я приголомшлено залякла.

— Він зачарований. У тебе не вийде витягнути його з піхов, скільки б сили ти не приклала.

Зачарований? Цей чоловік володів магією?

І тут мене осяйнуло.

— То це були чари? Ти використав магію, щоб приспати мене вчора?

— Так. Звертайся ще.

Цей чоловік був не тільки красенем і нахабою, а ще й довбаним саркастичним мудилом. І щастить же мені!

Chapter 4 Layover

It figures they would reach out to a prostitute to help them disguise my white hair. Eun, the boss of The Pleasure Palace, had been hastily engaged by my idiot captor and his even more idiotic friend to come and camouflage my blatant hair and eye color. Turns out Eun is a lovely, smart woman who, after trying a couple different things, waved a white flag and told the men it couldn't be done.

"If we turn her hair black, she will be even more conspicuous," she told them. "She's too pale. The dark hair would just make her complexion even more obvious."

Duh! I could have told them that, but I am just a prisoner they want to use for their own political purposes.

In the end, they covered my head and face with a wide-brimmed veiled hat and dressed me in their silly silk dresses that cinched the area above my breasts with a tight sash, accentuating my boobs. Had males designed the female fashion in the South?

"This veil is driving me insane," I grunted, not for the first time, as we walked down the main street of a town called Busan. We had arrived about an hour ago and had left the safety and comfort of the carriage to look for someplace to eat. There was a breeze that threw the almost opaque white veil against my face, making me itchy and hot. Even though it was early spring, according to my husband-to-be, the temperature was uncomfortably warm for someone who like me had spent her whole life in the Northern fjords.

Prince Sung-jin closed his hand around my left wrist and pulled me closer to him. "Stop fussing so much," he muttered under his breath. "You're going to attract attention, woman."

My other hand tightened around the pommel of my dagger, itching to pull it out and show this royal idiot what happened to guys who dared grab me like that. But, on second thought, I needed him to be able to get out of this situation. At least for now. Hopefully I would

Розділ 4 Зупинка

Виявилось, їм стукнуло звернутися до повії, аби та допомогла приховати моє біле волосся. Мій недоумкуватий полонитель і його ще більш твердолобий приятель припахали Ін, хазяйку Палацу Насолоди, прийти та замаскувати моє виразне волосся та колір очей. Ін — мила й розумна жіночка, як виявилось, — прикинувши кілька варіантів, розвела руками й сказала хлопцям, що краще не варто.

— Якщо пофарбуємо її волосся в чорний, вона тільки більше привертатиме увагу. Надто вже вона бліда. Її шкіра надміру виділятиметься на фоні темного волосся.

Так отож! Я хотіла їм це сказати, проте кого обходить думка бранки, яка всього-на-всього потрібна для їхніх політичних махінацій.

Зрештою, вони вирішили прикрити мою голову й обличчя кристалом капелюшком із вуаллю й вбрати мене в дурнуваті шовкові одежини, підперезані тугим поясом під грудьми, що підкреслювало мої цицьки. Невже жіночу моду на Півдні заклали чоловіки?

— Ця вуаль доводить мене до сказу, — вкотре застогнала я, поки ми йшли головною вулицею міста Пусан. Ми прибули сюди десь годину тому й лишивши комфортну та безпечну карету, пішли пошукати заклад де б попоїсти. Від подуву вітру ледь прозора біла вуаль налипла мені на обличчя, від чого стало свербляче й спекотно. Хоча, за словами мого нареченого, зараз був тільки початок весни, температура була занадто високою як для людини, яка, як я, прожила усе своє життя у фіордах Півночі.

Принц Сонджін схопив мене за ліве зап'ястя й притягнув до себе.

— Годі скаржитися, — пробурмотів він. — Не привертай увагу, жінко.

Моя правиця стиснулась навколо наверхі кинджала в жаданні витягти його й наглядно показати цьому шляхетному недоумку, що сталося з тими, хто наслідуювався хапати мене в такий спосіб. Проте з іншого боку, він ще був мені потрібен, аби вибратися з цієї халепи. Най живе, поки. Сподіваюсь, пізніше

get my chance to cut his throat further along in our journey and before we actually got married. Then I could run for it.

Hwarang pointed at a nondescript building on our left. “There. There’s a tearoom,” he said, not waiting for our acknowledgment before heading toward it.

We all followed, my stomach grumbling underneath the cumbersome clothes I had been forced to put on. I had never seen so much rain in my life. The skies had been bawling since we left the day before, turning everything into a gross shade of grey. The bottom of my dress was heavy with the mud that seemed to cover every road and path in town, making my already irritated self that much ornerier. I was ready to kill anyone who pissed me off, and being hungry was not helping matters. The place didn’t look like much, but at that moment, I would eat just about anything.

A server showed us to a table at a corner of the restaurant and poured tea for all of us. Unexpectedly, the hot brew smelled heavenly, or maybe it was my empty stomach that made me think so. I wasted no time gulping it down and pouring myself another cup.

“Calm down, Cahki,” Hwarang said, his narrow eyes twinkling with mischief. “You’ll drown.”

I pulled the veil apart so he could see me and growled. “If you hadn’t kept me in that freaking carriage for as long as you did without food or drink, I would be calm,” I spat out, my urge to pull my dagger out ever so much stronger. “Keep your comments to yourself.”

The man turned to my husband-to-be and half chuckled, half groaned. “You’re marrying this wild creature?” He pointed at me. “She will kill you on your wedding night.” He was a bit off, since I planned to kill the prince before the wedding, but kudos for coming close. “Are you sure you want to trust this woman? She obviously has no clue how to act in a civil way, and I doubt she has any sense of loyalty.”

впродовж нашої мандрівки у мене ще випаде нагода перерізати йому горлянку, перш ніж ми встигнемо побратися. Тоді втечу собі геть.

Хваран вказав на непоказну будівлю ліворуч.

— Ось чайна, — мовив він ї, не дочекавшись нашого схвалення, попрямував всередину.

Ми пішли вслід, а мій живіт забурчав під громіздким одягом, в який мене змусили вбратись. Я за все своє життя ще не бачила стільки дощу. Відучора він лив як з відра, зануривши все навколо у гнітючий сірий колір. Роздратування почало накипати, коли поділ моєї сукні зважнів від багна, яким, здавалось, покрились усі дороги в місті. Я була готова прикінчити будь-кого, хто вибісить мене, а голод аж ніяк не рятував ситуацію. Заклад виглядав посередньо, проте в ту мить мені було байдуже, що з’їсти.

Офіціант провів нас до столика в кутку й налив усім чаю. На мій подив, гарячий звар мав божественний аромат, або ж мені так здалося через голодний шлунок. Не зволікаючи, я випила все до дна й налила собі другу порцію.

— Спокійно, Какі, — мовив Хваран, а його вузькі очі пустотливо замерехтіли. — Захлебнешся.

Я розсунула вуаль, щоб він міг бачити мене й загарчала.

— Якби ви не тримали мене так довго в тій клятій кареті без їжі та води, я б була спокійною, — відрубала я, і мені ще більше припекло оголити кинджал. — Залиш свої зауваження при собі.

Чоловік повернувся до мого нареченого й видав напів смішок напів стогін.

— І ти береш це дике створіння заміж? — вказав він на мене пальцем. — Вона ж розправиться із тобою в першу шлюбну ніч.

Трохи він промахнувся з припущенням, адже я збиралася вбити принца ще до весілля. Але молодець, що майже вгадав.

— Ти певен, що слід довіряти цій жінці? Вона, вочевидь, й гадки не має, як поводитися пристойно, і я сумніваюсь, що вона схильна тримати вірність.

“For your information, *this* woman has a very strong sense of loyalty,” I retorted, setting the cup down with more force than necessary as the veil once again closed in front of my face. “I just choose to be loyal to those who deserve it. You’re not one of them.”

“What about the prince? Are you going to be loyal to him?” he asked. “Because I doubt it very much.”

I then gave him the smile of a white fox eying a rabbit. “That remains to be seen,” I stated. “At least, unlike you, he seems to be half intelligent.”

Hwarang rose from the chair as if to hit me, but Prince Sung-jin intervened. “Stop!” he said, not bothering to raise his voice. “Enough, you two. You’re attracting too much attention.”

It was true. A quick glance around was met with several pairs of eyes staring at us.

“I know we don’t trust each other,” the prince continued, while I resumed my tea drinking. He glared at me. “You can’t wait to bury that dagger in my gut.” Despite my dislike for the man, I admired him for his insight. “But I am your only chance at surviving and eventually leaving the Southern Kingdom, and you are my best chance at placing a second pair of eyes on my father. We don’t have to like this, but can we at least work with each other to succeed?”

With a snort, I nodded. “All right, I promise to try really hard not to kill your idiot friend, but he better leave me alone,” I said, my stomach growling loudly. “Can we eat now?”

The prince waved the server over and ordered several bowls of noodles and dumplings. Southern food was strange but not bad, I admitted to myself. It definitely beat the scraps of greens and roots I usually ate when working in the mountains. Even I couldn’t convince the meager vegetation of the icy peaks to grow bigger or more delicious.

— До твого відома, у *циєї* жінки залізне почуття вірності, — відрізала я, поставивши чашку з більшою силою, ніж необхідно. Вуаль знову затулилась перед моїм обличчям. — Просто я вірна тільки тим, хто на це заслуговує. Ти в цей список не входиш.

— А як же тоді принц? Йому ти будеш вірною? — спитав він. — Тому що я дуже сумніваюсь.

Я посміхнулась до нього хижо, неначе біла лисиця, що поклала око на кролика.

— А це ми ще побачимо, — сказала я. — Принаймні в нього пів клепки на місці, на відміну від тебе.

Хваран різко підвівся зі стільця, неначе хотів замахнутись на мене, проте принц Сонджін втрутився.

— Годі! — сказав він, не переймаючись підвищити голос. — Ви привертаєте забагато уваги.

Так і було. Окинувши поглядом заклад, ми помітили, як кілька пар очей витріщаються на нас.

— Знаю, що між нами немає довіри, — вів далі принц, а я продовжила пити чай. Він зиркнув на мене. — Тобі так і кортить зацідити в мене свій кинджал, — попри мою неприязнь до цього чоловіка, мене вразила його проникливість. — Проте я – твій єдиний шанс вижити й врешті-решт покинути Південне Королівство, а ти – моя найліпша можливість встановити подвійне спостереження над моїм батьком. Нас не обов’язково має влаштовувати такий розклад, але чи можемо ми принаймні співпрацювати?

Пирхнувши, я кивнула.

— Гаразд. Обіцяю, що постараюсь з усіх сил не зарізати твого тупорилого друга, але тоді нехай він відчепиться від мене, — сказала я, а мій живіт голосно забурчав. — Можна вже їсти?

Принц помахав офіціанту підійти й замовив кілька порцій локшини та пельменів. Змушена була визнати, що кухня Півдня дивна, однак смачна. Точно краща за нещасні шматочки зелені та корінці, якими зазвичай доводилось перебиватись, працюючи в горах. Навіть мені не під силу було змусити мізерну рослинність крижаних вершин рости щедрішою чи смачнішою.

When the man brought back the steaming bowls and plates piled up with soft white balls of dough, I actually drooled, sticking my nose up in the air and inhaling all the goodness.

As the dishes were set before the prince, he surprised me by gently pushing them toward me and ordering in a soft voice, “Eat.”

That was a command I was glad to obey.

“I need to relieve myself,” I said through the thin wood of the door. “Open up immediately.”

“Is it number one or number two?” the male voice on the other side quipped in a strangled voice. The idiot was laughing at me.

“Open the fucking door, or I will scream like a banshee and alert everyone in this inn.” I would do it too.

It was the middle of the night, and I could still hear the tireless rain falling against the walls. I would have jumped out the window of the second-floor room, but with all the rain, I would most likely end up splattered in the street.

For a moment, I heard nothing, but soon the clicking of the lock echoed in the silence of the night. Hwarang appeared before me with a frown on his face. “You are such a bitch,” he said. I liked the fact he didn’t treat me like a fragile flower. After all, I called him all kinds of unpleasant names to his face, and he didn’t even blink. “Do you even really need to go?”

“Yes, I do, but it does give me extra pleasure that I can piss you off in the process,” I said, snapping the veiled hat up from the small chair by the door. “Do I really have to wear this contraption to go pee?”

He nodded emphatically. “Are you really a noblewoman up North? You talk like a sailor.” I did pride myself on my colorful language. I had learned from the best—my father who used to be a fjord pirate before he met my mother. “Things must be pretty uncivilized up there if the daughter of a noble talks like that.”

Коли офіціант приніс гарячі миски й тарілки, наповнені м’якими білими кульками з тіста, у мене потекла слінка. Я задерла ніс, вдихаючи апетитний аромат.

Всі страви розставили перед принцом. Я здивувалась, коли він обережно підсунув їх мені й м’яко сказав: “Їж”.

Цьому наказу я підкорилась залюбки.

— Мені треба до вбиральні, — сказала я крізь тонкі дерев’яні двері. — Відчиняй негайно.

— По-маленькому чи по-великому? — по ту сторону хрипло підколов чоловічий голос. Недоумок сміявся з мене.

— Відчини довбані двері, або я закричу, як недорізана, щоб всі в заїжджому дворі почули.

Я б так і зробила.

Дощ невгамовно періцив по стінах посеред ночі. Я б вистрибнула з вікна другого поверху, проте з цієї погодою я швидше за все розмажусь по вулиці.

Якусь мить відповіді не було, як раптом нічною тишею пролунало клацання замка. Хваран стояв переді мною, нахмурившись.

— Яка ж ти стерво, — мовив він. Мене тішило, що він не ставився до мене, як до тендітної квіточки. Зрештою, я обізвала його всякими неприємними словами, а він навіть не змигнув. — Тобі конче треба?

— Ага, треба, але мені це дає неабияке задоволення, що я можу вибісити тебе в процесі, — відповіла я, підхопивши свій капелюшок із маленького стільця поруч дверей. — Мені обов’язково брати цей ковпак, щоб піти попісяти?

Він твердо кивнув.

— А ти точно – шляхетна леді з Півночі? Бо висловлюєшся, як моряк.

Я пишалася своїм яскравим словниковим запасом. Начерпалась від кращого з кращих — свого батька, котрий був фіордським піратом, до того, як зустрів мою матір.

I pulled on the hat, rearranged the veils around my head, and stepped into the hall. “I take after my father,” I stated without explaining anything.

My mother was the noblewoman in the family, a lady-in-waiting for the old queen who took refuge in the fjords after the rebels had decimated the royal family. That’s when she met my father and somehow managed to “reform” the old pirate into being a good husband and an excellent leader of the local community.

“He must be so proud,” Hwarang commented, stepping beside me and pointing in the direction of the bathroom. “Dirty-mouthed ladies over there.” I raised my head haughtily, and when he least expected it, punched him in the stomach—not hard enough to put him out, but hard enough to smart. He humphed and bent over a little. I turned and continued on my way to the toilets. “Yes, he is very proud.”

The rain had been relentless, and the roads were more liquid than solid, so the prince had decided to stay at the inn for the night and resume our travels the next day. His giant of a friend had been given the job of guarding me while I fumed behind locked doors, which both offered me a chance to tease him, to my great satisfaction, and maybe actually sleep in peace for once. Before we left the prince’s palace, I slept with an eye open, afraid of who might come through the door at night. I still didn’t trust either of these two men, but they seemed to be more interested in our destination than in me. Except for Hwarang, who, just like I did, found great joy in teasing me ad nauseam. But I could take it as much as I could dish it out.

Much to my surprise, the prince—not Hwarang—was waiting for me outside the toilets. “Couldn’t sleep?” I asked to hide my confusion. What was he doing up this time of night? And where was the other idiot?

— Вочевидь, рівень культури у вас там не дуже, якщо благородна дівчина так спілкується.

Я вдягла капелюшок, поправила вуаль і вийшла в коридор.

— Я вдалася в батька, — заявила я без будь-яких пояснень.

Аристократкою в нашій родині була мати: фрейліна попередньої королеви, яка знайшла прихисток у фіордах, коли заколотники розправились із королівською родиною. Ось тоді мати зустріла мого батька і якось спромоглася “перетворити” колишнього пірата на хорошого чоловіка та чудового лідера місцевої громади.

— Певно, він пишається тобою, — зауважив Хваран, ставши поруч й вказуючи напрямом до вбиральні. — Безкультурним леді туди.

Я зухвало підняла голову й вдарила йому кулаком в живіт, коли він найменше того очікував — звалити його з ніг не вийшло, проте завдати болю — цілком. Він застогнав і трохи скорчився. Я повернулась й попрямувала до туалету.

— Так, сильно пишається.

На вулиці була жахлива злива, дорога перетворилася на багнюку, тому принц вирішив залишитися у гостьовому дворі на ніч й продовжити подорож наступного дня. Своєму друзяці-здоровилу він доручив вартувати мене, поки я кипіла від люті за зачиненими дверима, що дозволило мені як подражнити його на мою превелику втіху, так і врешті-решт спокійно виспатись. Коли ми були в палаці принца, я спала впівкока, побоюючись, що хтось може прокрастися вночі. Я досі не довіряла цим двом, проте здавалось, їх більше цікавила ціль мандрівки, аніж я. За винятком Хварана, котрий полюбляв дражнити мене до ручки. Проте це було взаємно.

На мій превеликий подив, біля вбиральні на мене чекав принц, а не Хваран.

— Не спиться? — спитала я, аби приховати спантеличення. Чим він зайнятий посеред ночі? Й куди подівся другий недоумок?

He gave me a weak, lopsided smile that didn't reach his dark brown eyes. "It's my turn to guard you," he said simply, stepping aside so I could pass him. "I trust you find your accommodations comfortable enough."

I nodded and walked in front of him, heading to the room. "Adequate," I said. Bullshit! After spending all that time on a trafficker's ship, this room was an absolute luxury. I was used to living in humble lodgings. My parents had never cared much for status or material possessions and neither did I. "The bed is a bit lumpy," I lied. I wouldn't want him to think I was actually impressed with the softness of the mattress, considering the inn was nothing to boast about.

He cleared his throat behind me. "I apologize, my lady, but it was the best we could do," he said politely, and I had to wonder if he was serious or pulling my leg. "Once we get to the monastery, I will make sure to arrange for accommodations worthy of my wife."

I swiveled on my heels and parted the veil to glare at him. "I am not your wife yet," I growled.

He actually chuckled. "Why do you growl so much? Were you brought up with the wolves?" Apparently Hwarang's influence was making an impact. I was not sure how to feel about it. "You're right, of course. But according to South Kingdom traditions, as soon as a man and a woman become engaged, they are already as good as husband and wife." He smiled, and I huffed, annoyed. "Without the perks," he added.

Why were my face and neck burning? I never blushed. Ever. I let the veil cover my fiery complexion and, lacking any good comeback, turned around and marched back to my room.

Once the door was locked and he couldn't see me, I leaned against the door and said, "And there won't be any perks in this marriage, Your Highness. No perks at all."

I had a sharp dagger to make sure that stayed true.

Він відповів мені слабкою напів усмішкою, тоді як його очі лишались серйозними.

— Моя черга вартувати тебе, — коротко сказав він, відступивши вбік, аби я могла пройти. — Сподіваюсь, умови тут тебе влаштовують.

Я кивнула й пішла поперед нього, прямуючи до своєї кімнати. — Більш менш, — відповіла я. Брехня собача! Після досвіду на кораблі торговців людьми, ця кімната здавалася цілковитою розкішшю! Я звикла до життя у скромній оселі. Мої батьки ніколи не переймалися статусом чи матеріальними благами, і я теж. — Ліжко трохи горбисте, — збрехала я. Не хотілося б, аби він думав, ніби мене вразив м'який матрац, враховуючи, що заїжджий двір був таким собі.

Він відкашлявся позаду мене.

— Вибачайте, міледі, це найліпше, що ми могли запропонувати, — мовив він ввічливо, і я задумалась чи це він серйозно, чи просто кепкує наді мною. — Щойно ми прибудемо до монастиря, я організую покої, гідні моєї дружини.

Я обернулась на п'ятах і розсунула вуаль, вирячившись на нього.

— Я поки не твоя дружина, — гаркнула я.

Він засміявся.

— Чому ти постійно ричиш? Ти серед вовків виросла?

Схоже, вплив Хварана давався знаки. Я не знала, як на це реагувати.

— Ти, звісно, маєш рацію. Проте у Південному Королівстві, якщо чоловік та жінка заручені, то вони вже вважають що подружжя. — він посміхнувся, і я роздратовано пирхнула. — Просто без шлюбних привілеїв.

Чому в мене обличчя й шия запалили? Я не зашарілася. Аж ніяк. Я закрила своє багряне обличчя вуаллю й не придумавши, чим відповісти, повернулась та пішла до кімнати.

Та щойно двері зачинились, опинившись на самоті, обперлась об двері й сказала:

— Не буде в цьому шлюбі ніяких привілеїв, Ваша Високосте. Жодних.

У мене був гострий кинджал, аби впевнитися в цьому.

Chapter 5 All the King's Men

I rubbed my temples for the hundredth time in the past hour. The bickering between Cahki and Hwarang was driving me insane and giving me a giant headache. It had been amusing at first, but after hours of nonstop back-and-forth barbs, I'd had enough. Just as I was about to explode, I heard someone yell outside the carriage.

Pulling the curtain from the window, I peeked outside and saw a soldier on a horse riding parallel to us. "*Jeonha*," the man yelled out. "Your Highness, please stop. I bring news from your father."

Soon, the carriage had stopped, and I stepped out, leaving Hwarang in charge of keeping an eye on the white-haired creature. "What's going on?" I asked once we had walked some distance from the others. Now that we were closer, I recognized the soldier. He was one of the few I still trusted to communicate news to me with the impartiality of an observer. "Something wrong?"

The man, Dong Yun, took a moment to catch his breath before speaking. "The emperor is scouring the town in search of your bride, *Jeonha*," he finally said. "I came as soon as I heard. Someone claimed they saw her alive and on the run. He's sending his men in every direction outside the city. Some are coming this way."

"Shit," I exclaimed, bringing my fist to my mouth. Always one step ahead of me, it seemed. "Does it look as if he knows she's with me?"

Dong Yun shook his head. "He thinks she was taken by another man, but he doesn't suspect you."

"Are you sure?" I could never be certain with my father. He was a cunning, cruel man who seemed to have eyes and ears everywhere.

"I'm certain, *Jeonha*," the soldier said. "But you must speed up your journey, or his hounds will catch up with you. I managed to

Розділ 5 Усі люди короля

За останню годину я всоте потер скроні: від сутичок Какі й Хварана у мене їхав дах і нестерпно гуділа голова. Спочатку їх перепалки було навіть кумедно слухати, однак після кількох годин нескінченних кпинів на адресу одне одного з мене було досить. Не встиг я зірватись, як зовні хтось викрикнув.

Відсунувши фіранку, я визирнув й побачив солдата верхи, що їхав паралельно з каретою.

— *Jeonha!* — вигукнув чоловік. — Ваша Високосте, зупиніть карету! У мене новини про вашого батька!

Невдовзі карета зупинилась, і я вийшов, лишивши Хварана вартувати біловолосу істоту.

— Що таке? — спитав я, коли ми відійшли на деяку відстань від карети. Зблизька я таки розпізнав солдата. Він був один із небагатьох, кому я ще довіряв докладати мені новини з неупередженістю спостерігача. — Щось трапилось?

Чоловік, Дон Юн, перевів подих перш ніж говорити.

— Імператор прочісує місто в пошуках вашої нареченої, *Jeonha*, — врешті повідомив він. — Я прискакав, щойно дізнався. Дехто стверджує, що бачили, як вона втікала. Його Величність вислав людей за місто по всіх напрямках. Деякі прямують сюди.

— Тряся! — вигукнув я, затуливши кулаком рота. Схоже, батько завжди був на крок попереду від мене. — Гадася, він знає, що вона зі мною?

Дон Юн заперечно похитав головою.

— Він припускає, що її забрав якийсь чоловік, але ви поза підозрою.

— Точно? — коли йшлося про батька, я не міг знати напевно. Він був хитрий, жорстокий чоловік, у якого, здавалося б, скрізь є очі й вуха.

— Точно, *Jeonha*, — відповів солдат. — Проте вам ліпше поквартитися, перш ніж його люди вас наздоженуть. У мене вийшло збити їх із цього шляху на якийсь час, але це не надовго, і вони вже не так далеко позаду.

throw them off this path for a while, but that won't last long, and they are not far behind me."

He was right. We must get to the monastery where we would be relatively safe within its walls. I touched his shoulder and squeezed. "Thank you. You're a good man. Remind me to reward you when this is all done." He nodded, and I rushed back to the carriage.

Both Hwarang and Cahki stared at me with curiosity in their eyes. "What happened?" my friend asked. I shook my head, our usual sign that it had something to do with my father. "Hell, is he on our tails?" I nodded, sitting down and knocking on the ceiling to tell the driver to move. "Son of a bitch. Does he know? How can he—"

"No, he is just searching for her," I interrupted, sticking my head out the front window to talk to the driver. "We need to get to our destination as soon as possible, do you understand?" The man nodded and pulled on the reins to move the horses.

The carriage balked for a second and then lurched forward, throwing me off-balance. I held on to one side of the carriage and sat down next to Cahki, who watched the whole scene in silence, a worrisome fact, considering she never stopped talking.

"What happens if your father's men catch up to us?" she finally asked, her fair skin paler than usual. The woman was not stupid, and that question was rhetorical. She knew exactly what would happen.

"Let's hope he doesn't," I said, swallowing the giant knot I had in my throat. "Or we will both be screwed."

She let out a loud "Ah" and clucked her tongue. "At least you will only be screwed metaphorically, unlike myself," she said, her eyes hardening. "Don't compare our situations, prince."

Hwarang jumped in. "At least you'll still be alive," he said. "Do you know what will happen to him?" Cahki crossed her arms over her chest, defiance in her gaze. "He'll be executed. Dead. Gone."

Він мав рацію. Треба дістатися монастиря, де ми будемо в відносній безпеці. Моя рука лягла йому на плече й стиснула його.

— Дякую. Ти хороший чоловік. Нагадай винагородити тебе, коли з цим буде покінчено.

Він кивнув, і я побіг назад до карети.

І Хваран, і Какі питально вирились на мене.

— Що трапилось? — спитав мій друг. Я хитнув головою: наш звичний жест, який означав, що це стосувалося мого батька. — Прокляття. Він сів на хвіст? — Я кивнув, усівшись й стуком по зводу карети посигналивши кучеру їхати далі. — Сучий син. Невже дізнався? Та як він...

— Ні, він тільки розшукує її, — перебив я, висунувши голову з переднього вікна, щоб звернутися до кучера. — Нам треба якнайшвидше дістатися місця призначення, зрозумів? — Чоловік кивнув й смикнув повіддя, щоб розворушити коней.

Карета загальмувала на мить й тоді різко рушила вперед, змусивши мене втратити рівновагу. Я притулився до одного боку карети й присів поруч із Какі, яка мовчки спостерігала за нами, що викликало занепокоєння, враховуючи, що в неї ніколи не закривався рот.

— Що ж буде, коли люди твого батька наздоженуть нас? — врешті-решт спитала вона, пополотнівши. Питання було риторичним. Какі не дурна жінка: вона знала, що саме трапиться.

— Будемо сподіватися, що не наздоженуть, — відповів я, проковтнувши великий клубок в горлі. — Інакше нас обох нагнуть.

Вона видала гучне "А" й цокнула язиком.

— Принаймні тебе нагнуть переносному значенні, на відміну від мене, — мовила вона, а її погляд загострішав. — Не порівнюй наше становище, принце.

Хваран вставив свій п'ять копійок:

— Принаймні ти житимеш, — сказав він. — Знаєш, що буде з ним? — Какі схрестила руки на грудях, в її очах — зухвалість. — Його стратять. Він помре. Загине.

My wife-to-be flinched, however slightly, a fact that gave me a ridiculous amount of satisfaction. She wasn't as callous as she would like everyone to think she was after all.

She glanced at me. "Is that true? Your own father would kill you for this?" I nodded. "Is he really that fucked up?"

"We have a complicated relationship," I said, not wanting to talk about it. The carriage hit a pothole, and we all bounced around, grasping at whatever we could find for a handhold. Cahki slid down the seat and crashed into my side, her hands closing on my arm just as the carriage slowed into a smoother ride. I stared at her and then at the hands that were burning through the thick fabric of my tunic. "But I will do what I can to keep you safe, I promise."

I could have sworn she blushed as she abruptly pulled her hands away and stuffed them under her legs. "I don't need your promises, prince. I rely only on myself." The brief moment of awkwardness was gone, and Cahki's haughtiness had returned in full force. I had to admire her nerve.

"The beast is back." Hwarang had been quiet for a while, but the wide smile on his face told me he had been watching the interaction with his usual nosy focus and having a good time doing so. "Can't wait to see you two get married. It will be a wedding for the books."

"What books?" Cahki asked, her arms once again crossed in front of her. "I bet you can't even read."

And here they went again!

Even wicked people often looked like angels when asleep. Not Cahki. Her lips curved up at the corners in what could only be described as a sneer even in slumber, and her white eyelashes cast threatening shadows over the paleness of her skin. She was an interesting, however scary, creature. A rare one indeed, and as much as I would be happy to never see her belligerent self again, her eyes

Моя наречена, хоч і ледве, але здригнулася, і мені це принесло достобіса яке задоволення. Не така вже й вона незворушна, якою хоче здаватись іншим, зрештою.

Вона окинула мене поглядом.

— Серйозно? Твій рідний батько вб'є тебе за таке? — Я кивнув. — Він настільки довбанутий?

— У нас складні стосунки, — відповів я без бажання продовжувати тему. Карета наїхала на вибоїну, й ми підскочили разом із нею, хапаючись за будь-що для опори. Какі сповзла зі свого місця й врізалась в мій бік, вхопившись обома руками за мою, як от карета поволі рушила плавнішим ходом. Я витріщився на неї, а тоді на її руки, чий жар просочувався крізь щільну тканину моєї туніки. — Однак я зроблю все можливе, щоб захистити тебе, обіцяю.

Я міг би заприсягнутись, що вона зашарілася, як різко відсмикнула руки й підклала їх під себе.

— До одного місця мені твої обіцянки, принце. Я покладаюсь тільки на себе. — Ніякова мить була позаду, і зухвалість Какі знову заграла на повну. Я мав віддати їй належне.

— Бестія повернулась, — до цього Хваран собі мовчав, проте широка посмішка на його обличчі підказувала мені, що він спостерігав за нашою бесідою із притаманною йому допитливістю й насолоджувався цим. — Уже не дочекаюсь, коли ви поберетесь. Про цей шлюб хоч бери й книгу пиши.

— Яку ще книгу? — запитала Какі, вкотре схрестивши руки на грудях. — Закладаюсь, ти навіть читати не вмієш.

І знову все по колу!

Навіть лиходії бувають мають янгольський вигляд уві сні. Проте не Какі. Кутики її вуст зігнулися в лукаву, інакше це не назвеш, посмішку, а білі вії кидали моторошні тіні на бліде обличчя. Вона була цікавою, хоч і страхітливою, істотою. Дійсно, не кожного дня таку зустрінеш. І як би мені не хотілося спекатися цієї дикої бестії, чий очі завжди лиховісно поглядали на мене, я не міг не визнати, що було б прикро, якби вона стала однією з нещасних

always shiny with murderous thoughts toward me, I couldn't deny it would be a shame if she ended up as one of my father's many ill-treated concubines. To put such a rare bird in a cage, no matter how gilded, would be a crime.

A commotion outside the carriage broke my train of thought, and I moved my gaze to the window. Two of my armed guards were frantically trying to get my attention. "*Jeonha*, we have news," they yelled.

The carriage stopped, and I stepped out before Cahki woke up, leaving a half-asleep Hwarang to watch her. "What's going on?" I asked the mounted guards.

The horses were sweating and snorted as they pawed at the ground. "They are coming," one of the guards said, reigning in his horse. "The emperor's men are almost upon us."

The panic in the guard's voice was matched by the feeling that exploded in my stomach. Shit! What were we going to do? I jumped inside the carriage and grabbed Cahki's arm. "Let's go," I said. She pulled her arm back, and I added, "My father's men are coming. You have to go."

"Where can she go? There are no places to hide around here," Hwarang said. He was right. The forest here was thick but no match for my father's soldiers and their hounds.

An idea popped into my mind. I turned to Cahki and asked her, "Can you ride a horse?"

She let out a loud chuckle. "Who do you think I am? Of course I can ride a horse. Better than you, I'm sure." Why was everything a competition or challenge with this woman? "Why?"

I didn't waste time explaining what I was about to do. I jumped out of the carriage again and yelled at one of the mounted men to dismount.

My friend and my wife-to-be climbed out of the carriage to join me. "You're riding to the monastery as fast as you can," I told Cahki as the guard brought us the horse. "Follow the road. It leads

наложниць мого батька. Ув'язнити таку рідкісну птаху в клітці, якою б золотою вона не була б — ніщо інше, як злочин.

Гамір зовні перебив мої роздуми, і я визирнув у вікно. Двоє моїх озброєних охоронців з усіх сил намагались привернути мою увагу.

— *Jeonha*, є новини! — вигукнули вони.

Карета зупинилась. Я вийшов, поки Какі спала, лишивши напівсонного Хварана стерегти її.

— Що таке? — спитав у двох вершників.

Коні стікали потом й фиркали, топчучи землю.

— Люди короля наближаються, — відповів один охоронець, смикнувши скакуна за повідець. — Вони майже нас наздогнали.

У його голосі лунала паніка, тоді як в мене серце відійшло в п'яти. Дідько! Що ж нам робити? Я заскочив назад до карети й схопив Какі за руку.

— Пішли, — мовив. Вона висмикнула руку. — Люди батька наближаються. Тобі треба забиратися.

— Куди вона побіжить? Тут ніде сховатися, — сказав Хваран. Він мав рацію. Ліс поруч хоч і був густим, проте аж ніяк не представляв перешкоду для батькових солдатів та гончих.

У мене виникла ідея. Я повернувся до Какі й спитав:

— Ти вмієш їздити верхи?

Вона голосно пирхнула.

— Хто я, по-твоєму? Авжеж можу. Не сумніваюсь, що ліпше за тебе. — Чому ця жінка все сприймає як виклик чи суперництво? — А що?

Не гаячи часу на пояснення, я зіскочив з карети й гукнув одному з чоловіків злізти коня.

Усід за мною мій друг і наречена вилізли з карети.

— Поспішай до монастиря якнайшвидше, — сказав я Какі, тоді як охоронець привів свого коня. — Їдь цим шляхом. Він веде прямо до монастиря.

straight into the monastery. Once you're within its walls, you'll be safe. Not even my dad dares offending the monks."

"We'll never see her again," my friend said. It was a strong possibility. But Cahki was smart. She'd understand that the monastery was her best chance at survival.

"You're not scared I will run away?" she asked, mirroring Hwarang's words and scowling at him.

"If you cherish your life, you'll do as I say." We had no time to waste, so I grabbed Cahki's hand and pulled her toward the horse. "Go! Ride as fast as you can." I dug my royal seal out from my pocket and handed it to her once she was sitting on the saddle. "Show the monks this, and tell them I sent you. They'll protect you."

Without further ado I slapped the horse's rear and watched as it took off at a gallop, Cahki's white hair flying behind her as she expertly steered the horse in the right direction. She never looked back. I couldn't be sure I would ever see her again, but I had other problems to think about right now.

I turned to Hwarang and my other men. "If they catch us here, they will put two and two together later when—if we get married," I said. "Think quickly. We need an excuse for being here."

Both my friend and the other four men went quiet for a moment. Hwarang was the first to break the silence. "I know," he said. He pointed at one of the men. "Go get the bows in the carriage and then hide the carriage in the woods." As soon as the other man took off running, he told me, "We're here hunting for the famous white deer of these woods."

That was a brilliant idea, and the irony of it didn't escape me. I was always surprised by how quickly my men reacted to orders. Hwarang had trained them well. In seconds, the carriage was out of sight, two of the three guards who still had their horses were on foot, and Hwarang and I were on the mounts, bows and arrows at the ready, two hunters out on a hunting expedition, to anyone who didn't know any better.

Щойно ти опинишся за його воротами, тобі вже нічого не загрожуватиме. Навіть мій батько не посміє скривдити монахів.

— Більше ми її не побачимо, — мовив мій друг. Цілком можливо. Проте Какі мала клепку в голові. Вона б мала розуміти, що монастир був її найвірогіднішим шансом вижити.

— Не боїшся, що я втечу? — спитала Какі, відзеркаливши слова Хварана й нахмурившись на нього.

— Якщо ти цінуєш своє життя, то зробиш так, як я сказав. — Часу було обмаль, я схопив Какі за руку й смикнув її вперед до коня. — Гайда! Їдь так швидко, як можеш, — із кишені я витяг королівську печатку й передав її Какі, щойно та осідлала коня. — Покажеш монахам і скажеш, що це я тебе прислав. Вони тебе захистять.

Не гаючи ні хвилини, я хлопнув коня по крупу, як той поскакав галопом. Какі майстерно скерувала його в правильному напрямку, а її волосся леготіло позаду. Вона жодного разу не озирнулася. Я не був певен, що ми побачимось знову, проте нині в мене були інші турботи.

Я повернувся до Хварана й решти моїх людей.

— Якщо нас тут зараз застануть, то потім складуть все до купи, коли... якщо ми з нею одружимося, — сказав я. — Думайте. Треба вигадати відмовку, чому ми тут.

І мій друг, і мої підлеглі якусь мить мовчали. Першим порушив тишу Хваран.

— Придумав, — він вказав на одного з підлеглих. — Занеси стріли до карети й сховай її в хащах, — щойно той дременув виконувати наказ, він мовив до мене. — Скажемо, що полюємо на знаменитого білого оленя, що водиться у цьому лісі.

Це була блискуча ідея, і я зауважив її іронічність. У лічені миті карета зникла з поля зору. Я завжди приємно дивувався, як швидко мої підлеглі виконували накази. Хваран гарно їх натренував. Двоє з трьох охоронців, в котрих лишилися коні, злізли додолу, а ми з Хвараном сіли верхи з луками та стрілами напоготові. Будь-хто не в курсі ситуації сприйняв би нас за двох мисливців посеред полювання.

It didn't take long for my father's men—six men on powerful horses followed closely by a pack of hounds—to reach us. Their black metal uniforms glinted under the dying rays of the sun, the horses huffing and snorting as their riders pulled in their reins. I raised my hand to signal my men to stop and turned my mount around to face the newly arrived group.

"Identify yourself," the leader of the black-clad soldiers yelled out from a few feet away.

I nudged my horse closer to him so he could see my face in the dimming light. "I'm Prince Sung-jin. Who are you?"

The reaction was immediate. All the soldiers bowed as deeply as they could from their saddles. "*Jeonha*, I didn't recognize you," the leader said. His eyes narrowed. "But what is *Jeonha* doing so far from home?"

Hwarang moved up beside me. "How dare you question His Highness?" he said, his authoritative tone leaving no room for argument. "He's obviously hunting. He hopes to bag one of the fabled white deer." He pointed at the bows in our hands. "Are you blind or stupid?"

The man bowed deeper. "I apologize, *Jeonha*," he said. "I was just surprised to see you here, that's all."

I raised my hand again in a magnanimous gesture. "No harm done," I said, feigning a calm I didn't feel. "I'm also surprised to see you this far from home. What are you doing here?"

"His Imperial Majesty, Emperor Min, has sent us in search of his fleeing concubine," the man explained with yet another bow. "Have you seen her in these parts, *Jeonha*?"

"The white-haired woman who escaped the traffickers?" I asked. Then, I shook my head. "I'm afraid not. What makes you think she came this way? I would think she would try to buy passage back to where she came from."

Солдати мого батька — шестеро чоловіків на дужих скакунах у супроводі зграї гончих, — не забарилися. Їх чорні металеві лати виблискували на згасаючих променях сонця. Коні зафиркали, щойно наїзники смикнули повіддя. Я підійняв руку, просигналивши своїм підлеглим зупинитись, й розвернув коня до новоприбулих солдатів.

— Назвіться, — гукнув командир солдатів у чорних обладунках за кілька метрів звідси.

Я скерував коня підійти ближче до нього, аби той мій розгледіти моє обличчя при тьмяному світлі.

— Я — принц Сонджін. А ви хто?

Солдати зреагували миттєво, вклонившись якомога нижче на своїх сідлах.

— *Jeonha*, ми вас не впізнали, — мовив командир, примруживши очі. — Однак чим *Jeonha* зайнятий так далеко від палацу?

Хваран підійшов збоку.

— Як ви смієте допитувати Його Високість? — втрутився він, а його владний тон й не лишав місця для заперечень. — Він полює, ясна річ. Принц сподівається спіймати славнозвісного білого оленя, — він вказав на луки у нас в руках. — Ви сліпі чи тупі?

Командир глибоко вклонився.

— Вибачте, *Jeonha*, — відповів чоловік. — Я просто не очікував зустріти вас тут та й усе.

Знову здійнявши руку, я відпустив милостивий жест.

— Нічого страшного, — сказав я спокійно, хоч так не почувався. — Я також не очікував перестріти вас так далеко від палацу. З якою метою ви тут?

— Його Величність, король Мін, відправив нас на пошуки наложниці-втікачки, — пояснив чоловік, знову вклонившись. — Не попадалась вона вам на очі в цих краях, *Jeonha*?

— Біловолоса жінка, що втекла від торговців людьми? — перепитав я у нього й похитав головою. — Боюсь, що ні. Чому ви думаєте, що вона подалася в цьому напрямку? Думаю, що, вона б спробувала домовитися з кимось, хто б доправив її туди, звідки її привезли.

The man frowned as if that idea had never occurred to him. "I don't think any of the ship captains would dare to defy the imperial orders," he said, further confirming my suspicion that they had never considered the possibility that a woman could indeed be that smart.

"She could have stowed away." I dug that knife deeper and was gratified to see him cringe at the thought. "No need for permission or even awareness from any of the crew."

There was silence for a moment as the soldier digested the possibility. I wasn't surprised that even my highly intelligent father hadn't considered it. Conniving as he was, he was also someone who believed women to be creatures without much of a brain, existing only to produce heirs and pleasure the males. Hadn't my mother been used and discarded the same way?

"I will leave you to your hunting now, *Jeonha*," the man said, gesturing for his soldiers to leave. "I apologize again for interrupting your sport."

I waved a hand dismissively, turned my horse, and left at a trot closely followed by my friend and all my men. I didn't look back, but I could hear the horses gallop away in the opposite direction. I would bet they were running back to the harbor to interrogate and search every ship still in port.

If my heart were not trying to escape through my mouth, I would have laughed. Now, the question was, did Cahki do as I asked her, or had I seen the last of her?

Chapter 14 **Emperor**

I hated that I was this nervous.

I'd been summoned by the emperor. An army of servants invaded my quarters with trays covered in makeup, clothing, and shoes. After a torturous hour of being brushed, wiped, massaged, and painted like a doll, I was escorted out by a couple of pompous men whom I guessed served the ruler.

Чоловік нахмурився, наче донині йому це й не спадало на думку.

— Сумніваюсь, що хтось із капітанів посмів би знехтувати королівським наказом, — відповів він, ще більше підтверджуючи моє припущення, що вони навіть не розглядали можливості, ніби жінка може додуматися до цього.

— Вона могла б прокрастися на судно, — я підливав масла у вогонь і тішився тим, як його колотило від цієї думки. — Просто без дозволу чи навіть відома екіпажу.

Поки командир обмірковував цю можливість, на мить запала тиша. Мене не дивувало, що навіть мій вельми розумний батько не припустив такого сценарію. Хай би яким кмітливим він був, однак він також вважав, що жінки — створіння недалекої, призначення яких тільки народжувати дітей і задовольняти чоловіків. Хіба не те саме спіткало мою матір перед тим, як її спекалися?

— Не будемо заважати вам полювати, *Jeonha*, — мовив командир, жестикулюючи солдатам вирушати. — Перепрошуємо, що перервали ваше дозвілля.

Невимушено махнувши рукою, я розвернув коня й поїхав підтюпцем, а мої солдати й товариш рушили вслід. Я не оглядався, але почув, як коні поскакали в протилежному напрямку. Закладаюся, вони мчали назад до гавані, щоб обшукати всі кораблі в порту та допитати їхні екіпажі.

Якби в мене серце не покотилося в п'яти, я б засміявся. А тепер поставало питання, чи зробила Какі так, як їй було сказано, чи я бачив її тоді востаннє?

Розділ 14 **Король**

Мене дратувало, що я була настільки знервованою.

Король викликав мене до себе. Навала слуг вдерлася в мої покої з таями, заставленими косметикою, одягом й взуттям. Після нестерпної години вичісування, обтирання, масажування й причепурювання, мене, немов лялечку, супроводила пара бундючих чоловіків, які, як я гадала, служили правителю.

Halfway to the imperial palace, Hwarang intercepted our small procession. “Where are you taking the crown prince’s consort?” he asked, placing himself in our path. A tiny smile danced on my lips. Sometimes I liked his less-than-subtle style.

“We have orders from the emperor to bring her to his presence,” one of the overbearing servants said, his head slightly bowed. “She’s to serve His Imperial Majesty, starting today.”

My heart stopped for a moment. I hoped to all the gods that he didn’t mean what I thought he meant.

Hwarang raised a hand to stop the servants from continuing their march to the palace. He asked the question hovering in my mind. “What exactly do you mean by ‘serve’? She’s no concubine, and she’s under the protection of an enchanted marriage.”

The other servant bowed a couple times. “We know, lord Ki.” Hwarang’s family name was Ki? “We don’t mean serving that way,” the servant assured him. “The emperor wants her by his side, that’s all. As a companion of sorts.”

Everything I knew about this horrible tyrant told me he did not want a companion. So, what exactly did he want with me? Then again, wasn’t this what my new husband was hoping for? That his father would take me into the imperial palace so I could spy on him?

Hwarang threw me a worried look. “Does the crown prince know about this?”

“A messenger was sent to him an hour ago,” one of the men said. “He did not refuse.”

I wasn’t sure whether that was a sign that it was safe or if he had been so scared of what his father would do to him, he had no balls to refuse him. Sung-jin didn’t strike me as a coward, so I chose to believe it was the former.

“It’s all right, Lord Ki.” I emphasized his name and was rewarded with a frown. “If my husband thinks it is safe, who am I to disobey?” The quirk of his mouth told me he knew I was bluffing. Hwarang might be an asshole, but he knew I wasn’t your regular

На півдорозі до королівського палацу, Хваран перехопив нашу маленьку процесію.

— А куди це ви ведете дружину кронпринца? — спитав він, переступивши нам шлях. Маленька усмішка заграла на його губах. Іноді мені подобалася його зухвала манера.

— Нам наказано привести її до короля, — відповів один із пихатих слуг, трохи схиливши голову. — Відсьогодні вона служитиме Його Величності.

На мить у мене серце впало в п’яти. Я молилася всім богам, аби він не мав на увазі те, про що я подумала.

Хваран підійняв руку, щоб пригальмувати слуг. Він поставив запитання, яке засіло в мене в голові.

— Як саме «служитиме»? Вона не наложниця й захищена зачарованим союзом.

Інший слуга вклонився кілька раз.

— Нам це відомо, лорде Кі. — То прізвище Хварана — Кі? — Ми не мали на увазі служити як наложниця, — запевняв його слуга. — Король просто воліє, аби вона склала йому товариство. Як компаньйонка.

Усе, що я знала про того жадливого тирана, підказувало мені, що не компаньйонка йому насправді потрібна. Тоді чого саме він хотів від мене? Та знову ж таки, хіба не на це сподівався мій чоловік? Що його батько викличе мене до королівського палацу, аби я могла шпигувати за ним?

Хваран схвилювано зиркнув на мене.

— Кронпринцу про це відомо?

— Годину тому до нього відправили посланця, — мовив один з них. — Принц не має бути проти.

Я не була певна, чи це був знак, що я в безпеці, чи він настільки боявся, що йому зробить батько, що в нього не вистачило сміливості йому відмовити. Сонджін не скидався на боягуза, тож я схилилася до першої думки.

— Усе гаразд, лорде Кі, — я наголосила на його прізвищі, і Хваран насупився у відповідь. — Якщо мій чоловік вважає, що небезпеки немає, то хто я така, щоб не підкоритись наказу? — Ледь помітна усмішка на його губах підказала — він зрозумів, що я блефую. Хваран може й сволота, проте не

damsel in distress. I had no doubt he would run to his friend and find out exactly what was going on.

“Maybe I should tag along,” he said, his head cocked to the side.

“I’m afraid the emperor wants to see her alone,” the other man said with enough authority, you’d think Hwarang was the servant.

With a tiny nod, I agreed to the terms, and Hwarang nodded, too, stepping aside for us. “I will be close by,” he whispered for my ears only as I went past. Despite my dislike for the man, I was glad he would be near and ready to protect me if needed. Not that I would ever admit it.

The remainder of the way seemed to be encrusted in tiny, sharp pebbles that pierced through the soles of my feet and into my very heart and soul. I had faced monsters and demons in the frozen fjords of the North. I had to deal with frostbite, avalanches, starvation, and illnesses of all kinds. Never once had I been as anxious as I was now, walking toward the sumptuous imperial palace. What would the emperor want me to do?

Emperor Min—as I found out he was called—was sitting on the same throne where I had seen him the last time, overdressed and wearing an elaborate head contraption that probably stood in for a crown but looked more like a beehive with several spikes poking through on either side and delicate gold chains hanging from their tips. It was ridiculous, but I couldn’t laugh. I did as Sung-jin taught me and dropped to my knees to kowtow to the tyrant.

“May Your Imperial Majesty Emperor Min live forever.” *In hell, where the other demons lived.*

He grunted. “*Il-eona*,” he said. “Get up. No need for ceremony. You’re my daughter-in-law now.” Fighting the urge to puke, I did as he said and stood up, my legs weak beneath me. “I’m still pissed my son stole you from me, but like the old saying goes,

сприймав мене як типову даму в біді. Я не сумнівалась, що він побіжить до свого товариша вивідати, що ж саме відбувається.

— Може, тоді я супроводжуватиму її? — мовив він, схиливши голову набік.

— Боюсь, Його Величність хоче бачити тільки кронпринцесу-консорт, — досить авторитарно озвався інший чоловік, так, ніби тут Хваран був слугою.

Легко кивнувши, я погодилась на їх умови. Хваран теж кивнув і відійшов убік.

— Я буду неподалік, — прошепотів він мені, коли ми розминулись. Попри мою неприязнь до цього чоловіка, я була рада, що він буде поблизу й за потреби захистить мене. Не те щоб я збиралась це визнавати.

Решта шляху, здавалося, була вкрита крихітною, гострою галькою, що пронизувалась крізь підшви аж до самого серця й душі. В крижаних фіордах Півночі я стикалась із демонами й чудовиськами. Мені доводилось мати справу з обмороженням, лавинами, голодом й різними болячками. Проте жодного разу я не була настільки пригніченою, як зараз, крокуючи до розкішного королівського палацу. Що королю від мене потрібно?

Король Мін, як мені стало відомо його ім’я, сидів на тому самому троні, що й при останній нашій зустрічі, ошатно вбраний й із вигадливою штуковиною на голові, що, ймовірно, виступала короною, проте радше нагадувала вулик із кількома вістрями з кожного боку, з кінчиків яких звисали золоті ланцюжки. Вона мала кумедний вигляд, проте мені не можна було сміятись. Я зробила, як вчив мене Сонджін — присіла на колінах й вклонилась тирану долілиць.

— Нехай живе Його Королівська Величність Король Мін. — *У пеклі, там де й всі чорти.*

Він буркнув.

— *Il-eona*⁵, — мовив. — Підводься. Можна без формальностей. Ти тепер моя невістка. — Притуплюючи нудоту, я зробила, як він звелів, і підвелась. Мої ноги були ватними. — Я досі обурений, що мій син поцупив тебе в мене, проте,

⁵ Вставай (кор.).

it's spilled milk. You can still be an asset to my palace even if I can't touch you."

Well, so much for subtlety.

"Hear my edict," he said, and another pompous old man stepped forward with a rolled manuscript that he handed to me. I wasn't sure if I was supposed to open it, so I just waited for further instructions. "I'm guessing you can't read." Fucking patronizing prick. "It says that you are to come to the palace every day unless otherwise instructed by me. You are to perform menial tasks such as making my tea, serving me meals, giving me massages, and whatever else I deem necessary. Understood?"

Did he really believe all women were dumb? I nodded, biting my lower lip so I wouldn't say something stupid. "*Gamsahabnida*, Your Majesty, for giving me the honor. Do I start today?"

He shook his head. "No, I have some important guests coming," he said. "You will come tomorrow and serve us tea."

So I was now a glorified servant. Better than a concubine, I guessed. I nodded and bowed deeply. "I will be here. Thank you, Your Majesty." He shooed me away as if I were a nuisance, and I backed up a few steps before turning around and leaving the throne room. I wanted to run, but I controlled the urge and walked slowly away from the royal dick who gave me the willies.

As soon as I was at the bottom of the great staircase, I did run. I was going to let my husband know exactly how I felt about being his father's fucking maidservant.

"Are you sure he can't touch me in any way?" I asked for the twentieth time as we sat around the table for our evening meal. Sung-

як каже стара приказка: що з воза впало, те пропало. Ти ще можеш послугувати окрасою мого палацу, нехай мені й не можна тебе торкатись.

Тактовність вийшла через вікно.

— Слухай мій наказ, — мовив він, як інший бундючий стариган підійшов і вручив мені скручений сувій. Я завагалась розгорнути його, тож чекала подальших вказівок. — Схоже, ти не вмієш читати. — Зарозумілий шмат лайна. — Там сказано, що ти повинна приходити до мого палацу щодня, хіба що я звелю інакше. Виконуватимеш служницькі обов'язки: заварюватимеш чай, подаватимеш мені їжу, передаватимеш повідомлення й робитимеш, що я вважатиму за потрібне. Зрозуміла?

Невже він усіх жінок вважає за ідіоток? Я кивнула, прикусуючи губу, аби не бовкнути якої дурниці.

— *Gamsahabnida*⁶, Ваша Величносте, за таку честь. Мені починати сьогодні починати?

Він похитав головою.

— Ні. У мене сьогодні важливі гості, — мовив він. — Прийдеш завтра й завариш нам чаю.

Отож тепер я була елітною служницею. Гадаю, вже краще, ніж бути наложницею. Я кивнула й глибоко вклонилася.

— Як скажете. Дякую, Ваша Величносте. — Він махнув мені рукою, щоб я зникла з очей. Я ступила кілька кроків назад перш ніж розвернутись й покинути тронну залу. Мені кортіло вибігти, однак я стримувала поривання й повільно віддалялася від королівського виродка, від якого у мене був мороз по шкірі.

Щойно я зійшла з великих сходів, то таки кинулися бігти. Я збиралася висказатися своєму чоловікові, як це мені бути довбаною служницею його батька.

— Ти певен, що він ніяк мене не торкатиметься? — вдвадцять перепитала я за столом. Сонджін досі оклигував після своїх ран, тож ми

⁶ Дякую (кор.).

jin was still recovering from his wounds, so we stayed in his room instead of eating in the dining area, which was bigger and more public. “I didn’t like the way he was looking at me when I served him tea today. I swear he licked his lips like a fucking wolf eyeing a sheep.”

Hwarang, who barely ever missed a meal with us, chuckled, a large chunk of bread stuck between his teeth. “I bet he did, the old slime. The enchantment doesn’t extend to gestures or expressions, you know. I’m sure he’s still having wet dreams about you.”

My husband kicked his friend under the table. “This is my wife you’re talking about,” Sung-jin said. “A little respect.”

I leaned over the table and batted my lashes at Hwarang. “Why do you think that? Are you having wet dreams about me too?” I had never seen such an explosion of red on the face of someone as tanned as Hwarang. His skin was a soft shade of honey, the complexion of someone who spends most of his time outdoors. I almost felt guilty for making him blush so furiously. Almost.

Sung-jin coughed, trying in vain to hide a chuckle. “You two are impossible,” he said. “Can’t you be in the same room without bickering like siblings?”

“Siblings?” I exclaimed, straightening on the chair. “As if I could ever have a brother this dumb. My parents are too smart to spawn such an idiot.”

Hwarang composed himself pretty quickly, I had to admit. “And my parents would never give birth to a wild creature like you anyway.” There was nothing wrong with being wild. I was rather proud of it and took it as a compliment.

The prince sighed. “Can we get back to what’s important?” he asked, rubbing his brow. “I feel a headache coming on.”

I was on my feet and behind my husband’s chair before I could think about it. I had been caring for him for the past couple weeks or so, and somewhere along the way, I seemed to have decided it was my responsibility. I told myself it was because caring for him

лишилися вечеряти в його кімнаті, а не пішли до їдальні, яка була просторішою й відкритішою. — Мені не сподобалось, як він дивився на мене, коли я подавала чай сьогодні. Клянусь, він облизався, немов клятий вовк, що вилупився на ягня.

Хваран, котрий майже ніколи не пропускав прийомів їжі з нами, заготовав. Великий шматочок хліба застряг у нього між зубів.

— Старий мерзотник, я в ньому й не сумнівався. Тільки от через жести чи міміку прокляття йому не загрожує, знаєш. Певен, йому досі сняться еротичні сни про тебе.

Мій чоловік копнув друга під столом.

— Йдеться про мою дружину, — мовив Сонджін. — Май трохи поваги.

Я нахилилась над столом й затріпотіла віями перед Хвараном. — Чому ти так думаєш? *Тобі* теж сняться еротичні сни про мене? — Вперше я побачила такий насичений рум’янець у когось настільки засмаглого, як Хваран. Його шкіра була м’якого медового відтінку, як в того, хто проводить більшість свого часу ззовні. Мені майже стало шкода, що я змусила його так шалено почервоніти. Майже.

Сонджін відкашлявся, марно намагаючись вгамувати сміх.

— Ви знову за своє, — сказав він. — Ви можете перебувати в одній кімнаті й хоч раз не гризтися, як брат із сестрою?

— Як брат із сестрою? — вигукнула я, випрямившись на стільці. — Ніби в мене міг би бути такий недоумкуватий брат. Мої батьки надто розумні, щоб склепати такого ідіота.

Мушу визнати, Хваран швидко опанував себе.

— Аналогічно, в моїх батьків ніколи б не народилася така навіжена істота. — Нічого поганого не було в тому, щоб бути навіженою. Я радше пишалася цим й сприймала це за комплімент.

Принц зітхнув.

— Може, повернімося до важливішої теми? — спитав він, потираючи чоло. — У мене починає боліти голова.

Я підвелася й підійшла до свого чоловіка, перш ніж встигла це усвідомити. Протягом останніх пару тижнів я піклувалася про нього і якось в процесі, схоже, перейняла собі це за обов’язок. Я переконувала себе, що

was safeguarding my own life, but my investment in his well-being was starting to irritate me. All he had to do was complain about an ache, and I was there, whispering to him. How pathetic.

“So very touching,” Hwarang said with a smirk. “She runs to her beloved husband at the least sign of pain. I’m a little jealous.”

My protest was interrupted by Sung-jin’s grunt. “I want you to be extra careful, Cahki,” he said after throwing an icy glare at his best friend. “Try not to be caught alone with him. He’s cunning, and I wouldn’t put it past him to find a loophole in the enchantment’s terms. Be very careful, and always carry your dagger with you.”

I instinctively reached out for the weapon hidden in the folds of my skirts. I had another smaller knife tucked and tied against my thigh. I wasn’t going to take any unnecessary risks. “I’ll slit his throat if he makes a move toward me, I swear. Dirty old man.”

Sung-jin covered my hand lightly with his across the table. “I trust you can protect yourself, but—”

I pulled my hand away, uncomfortable with the heat his touch stirred up inside me. “There will be a feast in two days’ time,” I told him. “He wants me to entertain the guests with dancing.”

Hwarang guffawed. “Can you even dance? You’re not particularly graceful.”

I killed him with my glare and replied, “I am the best dancer in Hvithet.” It wasn’t a brag, just a fact. Not that there were a lot of dancers back home. Living in such an icy kingdom did not make for the perfect environment to cultivate the arts. Our people were far too busy with where the next meal might come from or protecting their livelihoods from the few rogue fjord pirates who worked for the queen to take the time to learn poetry or graceful dancing. Dancing happened mostly at festivals and other celebrations and was normally a boisterous affair, having little to do with the arts and a lot to do with the amount of alcohol being consumed.

My husband let a brief look of delight cross his features. “Really? That, I’d love to see.”

турбуючись про нього, застраховую своє життя, проте моя опіка ним вже починала діяти мені на нерви. Достатньо йому було лише поскаржитися на біль, як за мить я була поряд, няньчачись над ним. Жалюгіддя.

— Як зворушливо, — мовив Хваран, шкірячись. — Біжить до свого благовірного від найменшого натяку на біль. Аж заздрю трохи.

Я не встигла огризнутись, як мене перервало бурчання Сонджіна.

— Будь дуже обережною, Какі, — сказав він після того, як окинув свого товариша крижаним поглядом. — Постарайся не лишатися з ним наодинці. Батько хитрий і не сумніваюсь, що намагатиметься знайти лазівку в зачарованому шлюбі. Завжди будь насторожі й носи при собі свій кинджал.

Моя рука інстинктивно потягнулася до зброї, захованої в шарах одягу. У мене на стегні був ще прив’язаний маленький ніж. Я не збиралась наражатись на зайвий ризик.

— Я переріжу йому горло, якщо він простягне до мене руки, клянусь. Старий збоченець.

Сонджін простягнув руку через стіл й ніжно огорнув нею мою.

— Я вірю, що ти можеш сама себе захистити, однак...

Я відсунула руку, зникновівши від жару, яким мене пронизав його дотик.

— Через два дні має відбутися бенкет, — сказала я йому. — Він хоче, щоб я розважила гостей танцем.

Хваран зареготав.

— Ти хоч вмієш танцювати? Не те щоб ти вельми граційна.

Я спопелила його поглядом і відповіла:

— Я – найкраща танцівниця в Хвітеті.

Це були не порожні хвастощі, а факт. Не скажу, що в моїх рідних краях було багато танцівників. Життя в такому крижаному королівстві не створювало ідеальних умов для розвитку культури. Наш народ був надто заклопотаний пошуком харчів чи захистом від купки мерзотних фіордських піратів, які працювали на королеву, щоб вчити поезію чи граційні танці. Танці здебільшого були на фестивалях або інших святкуваннях й зазвичай були жвавим дійством, яке асоціювалось не так з мистецтвом, як з кількістю випитого алкоголю.

Раптом обличчям мого чоловіка промайнув захват.

— Невже? Залюбки б подивився.

Caught by surprise, I stuttered for a moment. “Well, y-you won’t.” I straightened the folds of my skirt, giving myself some time to gather myself together.

I couldn’t see the expression on his face because I didn’t dare look at him, but his voice was gentle and quiet. “I just might,” he said in almost a whisper. “My father invited me to the feast.”

Holy shit! It was one thing to dance for an odious old man I wished death on more than anything. It was another thing altogether to dance for the man I was now married to.

Chapter 20 New Plan

“His Imperial Majesty, the emperor, requests your presence,” the servant said, making the word *request* sound more like *order*.

I had managed to avoid the crooked emperor for the few days Sung-jin had been jailed, but I knew that sooner or later, I would be summoned. The very thought of seeing the same man who sat on his throne masturbating while I danced for him made me want to throw up. But I had made the decision to do what I could to help my husband defeat the monster he had for a father, and if that meant having to pretend the emperor’s actions were flattering rather than debasing, I’d swallow my disgust and do it.

“I’ll be along shortly,” I told him, clasping my hands together to stop them from shaking. I had to pull myself together before facing my father-in-law. The emperor had to see me as harmless and helpless against his kinks but also singularly dedicated to his son so he wouldn’t forget the enchantment tying us together—and keep his monstrous hands off me. “You can do it,” I told myself after the servant had left. “You have survived blizzards and savage animals—you so can do this.”

Спантеличена, я на мить заїкнулась.

— Н-ну, не вийде. — Я пригладила складки спідниці, тим часом намагаючись зібратися з духом.

Мені не видно було виразу його обличчя, бо я не сміла глянути на нього, однак його голос прозвучав ніжно й тихо:

— Як раз таки вийде, — мовив він майже шепотом. — Батько запросив мене на бенкет.

Трясця його матері! Одна річ танцювати перед бридким стариганом, якому я більше за все бажала смерті. Зовсім інша — перед чоловіком, за яким була заміжня.

Розділ 20 Новий план

“Його Королівська Величність просить Вашої присутності” — мовив слуга, а його *просить* прозвучало радше як *вимагає*.

Мені вдавалося уникати тирана протягом тих кількох днів, поки Сонджін був ув’язнений, проте я знала, що рано чи пізно мене викличуть. На мене нахлинала нудота лише від самої думки бачитися з людиною, яка самовдовольнялася на троні під час мого танцю. Однак я вирішила зробити все можливе, щоб допомогти своєму чоловікові здолати монстра, котрий доводився йому батьком. І якщо для цього доведеться вдавати, що жести короля радше улесливі, ніж принизливі, тоді я проковтну огиду і зроблю це.

— Скоро буду, — сказала я йому, зіпивши разом долоні, аби ті перестали тремтіти. Мені треба було взяти себе в руки, перш ніж зустрітись зі свекром. Я мала здаватися безпорадною й беззахисною проти його вибриків, проте відданою лише його сину, щоб він не забував про закляття, яке нас поєднувало, і тримав геть від мене свої мерзенні руки. — Ти зможеш, — сказала я собі, коли слуга пішов. — Тебе не зламали ні хуртовини, ні дикі звірі — ти *точно* зможеш.

By the time I arrived at the door to the throne room, I had somehow managed to get my emotions under control. I only hoped I could keep calm throughout the whole thing.

I strode confidently down the long hallway until I was standing at the bottom of the steps to the throne platform. I bowed and kept my eyes on the floor before me. “May you live a thousand years, Your Imperial Majesty,” I said, my fingers discreetly crossed inside the folds of my skirts.

“Get up,” that most hated voice said. I raised my eyes to find his dark face, handsome but overshadowed by the evil in his heart. “Why haven’t you visited me for the past couple days?”

Straight to the matter at hand. I could deal with that. “My profound apologies, Your Majesty,” I said, hoping my acting skills were believable. “My husband was jailed, so I didn’t think it would be proper for me to be out and about.”

He grunted. “Yet, you were seen walking around the palace courtyards.”

Damn! His spies had spotted me. “I did try to visit Sung-jin a few times.” Half-truths were better than lies. “But the guards wouldn’t allow it.”

“And so they shouldn’t,” he said with a slap on the arm of the throne. “I ordered him to be isolated.”

I went down on my knees and bowed all the way until my forehead met the cold floor. “I know I did wrong, Your Majesty, but he’s my husband, and I was anxious about him, like all good wives should be.” Would he buy it? I added for effect, “I wasn’t thinking straight.”

After a moment of silence, he told me to get up. “Silly of me to expect a woman to understand the situation,” he said in his usual condescending tone. “No problem. The guards did their jobs. Good.”

I got up onto my feet slowly, making sure I didn’t look directly at him. I even managed a few tears. Let him think I was scared or humbled by his forgiveness. The truth was, I didn’t want to

Я якось спромоглася взяти свої емоції під контроль, перш ніж переступити поріг тронної зали. Лишалось тільки сподіватись, що надалі в мене вийде тримати себе в руках.

Я впевнено йшла довгим коридором, поки не наблизилась до сходів, що вели до тронної платформи. Тоді вклонилась і втупила очі в підлогу.

— Нехай живе тисячу років Ваша Королівська Величність! — сказала я, непомітно схрестивши пальці в складках спідниці.

— Підводься, — почула я голос людини, яку страшенно ненавиділа. Я підвела погляд й побачила, як його смагляве, вродливе обличчя затьмарила внутрішня злоба. — Чому останні кілька днів ти навідувала мене?

Відразу перейшов до суті. У мене все було під контролем.

— Мої глибокі вибачення, Ваша Величносте, — відповіла я, сподіваючись, що моя гра була переконливою. — Мій чоловік сидить у в’язниці, тож я подумала, що було б недоречно мені вештатися то тут, то там.

Він буркнув:

— Утім, дехто бачив, як ти тинялася палацовими дворами.

Трясця! Його шпигуни помітили мене.

— Я кілька разів намагалась побачитися із Сонджіном, — напів правда була ліпше, ніж цілковита брехня. — Проте вартові не дозволили мені.

— Вони й не повинні, — мовив він, грюкнувши по підколітнику трону. — Я наказав нікого до нього не впускати.

Я схилилась на колінах й вклонилась долілиць, аж поки не втупилась чолом в холодну підлогу.

— Знаю, я провинилась, Ваша Величносте. Проте він — мій чоловік, і я хвилювалася за нього, як і повинна дбайлива дружина. — Чи купиться він? Заради ефекту я додала таке. — Я не думала тверезо.

Після миті мовчання король наказав мені підвестися.

— Дарма сподівався, що жінка збагне ситуацію, — мовив він своїм звичним зверхнім тоном. — Нічого страшного. Вартові зробили свою справу. Прекрасно.

Я повільно підвелася, уникаючи прямого зорового контакту. У мене навіть вийшло виплакати кілька сльозинок. Нехай думає, що я злякалася або

look at him and be reminded of what I had been forced to watch a few days ago: a powerful man with his pants down around his ankles, pumping himself hard while I tried to keep it together, whirling around the room like a drunken butterfly. Bile rose to my throat again, but I pushed it down. I wasn't going to let him see me squirm.

"Put yourself together, woman," he ordered, gesturing toward me. "Sung-jin will be out today. No need for tears." I made a big production of wiping my eyes on the edge of my wide sleeve. "Go now! But be here tomorrow as usual to resume your duties."

I bowed again, relief washing over me. "Thank you, Your Majesty." I backed up a few steps before turning and almost running out of the throne room, away from this evil man.

Sung-jin was being released later today, and I wanted to make sure everything was ready for him. I felt like a new bride—which I supposed I was, since our marriage was a fake one and had never been consummated—a fact that made me extremely irritable; why should I be anxious about having my fake husband home again? It wasn't as if I loved him. I didn't.

Did I?

No, of course I didn't love him. I was attracted to him. Very much so. After all, he was a beautiful man with his narrow, dark brown eyes and a long curtain of inky silk for hair. And his lips were perfectly shaped, beautifully full and kissable.

Where was a fan when you needed one?

I was frantically looking for something to fan myself with when Hwarang walked in. "Do you ever knock?" I asked, my crankiness fully obvious in my tone.

He threw his hands up.

усмирилася від його прощення. Насправді ж я не хотіла дивитися на нього, аби не нагадувати собі про те, що мені довелося побачити кілька днів тому: могутній чоловік із опущеними до щиколоток штанами самовдовольнявся собі, поки я кружляла кімнатою, немов захмелілий метелик, намагаючись не втратити самовладання. Жовч підступила мені горла, але я придушила це відчуття. Я не збиралася здригатися перед ним.

— Візьми себе в руки, жінко, — сказав він, жестикулюючи в мій бік. — Сонджіна сьогодні випустять. Не плач.

Я демонстративно витерла очі краєчком рукава.

— Йди собі! Але щоб завтра прийшла, як зазвичай, й повернулась до своїх обов'язків.

Я вклонилась знову, і на мене нахлинуло полегшення.

— Дякую, Ваша Величносте. — Позадкувавши кілька кроків, я розвернулась і майже вилетіла із тронної зали, подалі від цього мерзенного чоловіка.

Сонджіна мають випустити пізніше сьогодні, і я хотіла переконатись, що все було готове до його повернення. Я знову почувалась нареченою — ким, здавалося б, я й zostавалась, враховуючи, що наш шлюб був несправжнім й неконсумованим, — і мене це невимовно дратувало. Чому я настільки схвильована поверненням свого фіктивного чоловіка додому? Не те щоб в мене були якісь почуття до нього. Я не кохала його.

Або кохала?

Ні, певна річ, не кохала. Він мене просто приваблював. Достоту. Зрештою, він був красенем із цими своїми розкосими карими очима й довгим смоляним шовковистим волоссям. Його губи були досконалої форми, привабливо повні й принальні.

І де ж віяло, коли воно так потрібне?

Я гарячкувато шукала що-небудь, аби помахати перед собою, як увійшов Хваран.

— Ти хоч колись стукаєш, перш ніж увійти? — спитала я із очевидним роздратуванням у голосі.

Він здійняв руки.

“Whoa, woman, the door was wide open.” He had a gift for always acting as if *he* were the victim. “I came to see if you needed help with anything before my brother comes back.”

Hwarang had been my rock for the past couple days, and as much as I loved teasing him, I had to admit I couldn’t have done it without him. “Can you check the kitchen and make sure they have his favorite food?” I asked him, giving up on my search and turning my attention to the incense burner instead. “And ask one of the servants for a lavender stick.”

Cocking his head to the side, Hwarang cupped his chin and smirked. “For someone who doesn’t care, you’re sure going the distance to please your husband.”

I melted him with my glare, but he didn’t even blink. “Stop being an asshole,” I told him. “I agreed to help you guys with your imperial issue, and to do that, I need to make sure Sung-jin is okay.” It was a flimsy excuse, but it was all I could come up with at the time. I shooed him with my hands. “Go, go! Check it out.”

The day stretched far too long before us. My anxiety had swelled to an explosive level by the time I finally heard Hwarang yell out for me from the courtyard, “Cahki, we’re back.”

I sprang from where I was sitting to open the door, my heart almost jumping out of my chest. Sung-jin was home.

My husband’s arm was draped over his best friend’s shoulders as Hwarang helped him walk. Why was he limping? There had been nothing wrong with his legs last night when I stayed with him.

Sung-jin — who I swear could read my mind — shrugged awkwardly. “My father wanted to make sure I’d remember this,” he said as he limped his way across the threshold. “So he sent one of his men to break my leg this morning.”

How could anyone be this beastly?

— О Боже, жінко, двері були навстіж відчинені, — у нього був талант постійно вдавати із *себе* жертву. — Я прийшов спитати, чи не треба тобі допомогти з чимось, перш ніж мій друг повернеться.

Останні кілька днів Хваран був моєю опорою. Хай би як мені подобалось його дражнити, я мусила визнати, що без нього не впоралась б.

— Можеш заскочити на кухню й глянути, чи готові його улюблені страви? — спитала я, закинувши свої пошуки й натомість зосередивши увагу на кадильниці. — І попроси когось зі слуг принести лавандові пахоці.

Схиливши голову набік, Хваран потер підборіддя й посміхнувся.

— Як для байдужої, щось ти занадто розігнала, аби вгодити своєму чоловікові.

Я спопелила його поглядом, а він навіть не змигнув.

— Перестань поводитись, як мудило, — сказала я йому. — Я погодилась допомогти вам розібратися з вашими державними проблемами, а для цього я мушу подбати, що з Сонджіном усе гаразд. — Це була порожня відмовка, але в той момент я не змогла придумати нічого ліпшого. Я махнула йому рукою йти. — Йди, йди! Глянь там!

День минав надзвичайно повільно. Я ледь не луснула від занепокоєння, коли Хваран гукнув мені із внутрішнього дворика:

— Какі, ми вдома.

Я схопилася з місця, щоб відчинити двері. У мене серце ледь не виривалось з грудей. Сонджін повернувся.

Рука мого чоловіка обвивала плечі Хварана, поки той допомагав йому пересуватись. Чому він кульгавив? Минулої ночі, коли я навідувала його, з ногами все було нормально.

Сонджін, який, вочевидь, міг читати мої думки, кволо стелував плечима.

— Батько хотів переконатись, аби я запам’ятав це надовго, — сказав він, покульгуючи до порога. — Тож він відіслав когось із своїх зламати мені вранці ногу.

Як можна бути настільки нелюдям?

“It’s his way of making sure Sung-jin can’t lead any military campaigns from now on,” Hwarang explained, worry creasing his brow. “Brilliant in its wickedness.”

I was frozen in place, speechless. Then I growled between my teeth, “One day I will steal a boning knife from the kitchen to gut Emperor Min in cold blood. And I will enjoy every minute of it.”

“I can heal it,” I told him once Hwarang left to go fetch the food. “But everyone will notice if you go from disabled to walking around normally.”

If the emperor found out Sung-jin was still fit and able, all hell would break loose. Whoever the guard was in charge of breaking the prince’s leg would most likely be executed for a job poorly done, and the emperor would be even more irate and suspicious than he was now. New and crueler punishments would certainly follow.

“This may work for our benefit,” Sung-jin said, propping his leg on a chair. The handsome idiot was pale from the pain but still putting on a cool front.

“How can this mess—any way we dice it—be beneficial?” As far as I could tell, no matter what we did, we would be stirring up more trouble.

“You heal my leg, but I keep up the pretense of being disabled,” he explained, rubbing his knee. I had to check his leg soon. “That way, my father thinks I’m not much of a threat to him anymore, and we’ll be able to move around more freely.”

It was a good plan except for the fact that his leg was indeed broken and that the pain he was in came through loud and clear in the shadows carved beneath his eyes and the pallor of his face.

“Let me check your knee,” I demanded, reaching out for the leg of his pants. He flinched even before I touched him. I rolled his pants carefully up to his knee. “Fuck your father and all his minions,” I exclaimed at the sight of his badly broken shin bone.

— Це він так застрахувався, щоб віднині Сонджін не зміг вести жодної військової кампанії, — пояснив Хваран, і його чоло зморщилось від тривоги. — Блискуче підло.

Я застигла на місці, зацікавившись. А потім прогарчала крізь зуби:

— Колись я поцуплю обвалковий ніж із кухні й без жалю розпотрошу короля Міна. І кожнісінькою миттю цим насолоджуватимусь.

— Я можу її вилікувати, — мовила я, коли Хваран пішов по їжу. — Проте всі помітять, якщо з каліки ти перетворишся на нормально ходячого.

Якби король дізнався, що Сонджін досі у формі, все пішло б під три чорти. Вартового, якому доручили зламати принцові ногу, швидше за все стратили б за недбало виконану роботу, а король став би дратівливішим і настороженішим, ніж зараз. Нові й жорсткіші покарання не змусили б чекати.

— Може, це зіграє нам на руку, — сказав Сонджін, спираючи ногу на стілець. Від болю вродливий недоумок зблід, але всеодно тримався стримано.

— З якого боку не глянь, як ця халепа може бути нам на руку? — Як мені здавалось, що б ми зараз не вдіяли, це тільки накличе більші неприємності.

— Вилікуєш мою ногу, а я продовжу вдавати каліку, — пояснив він, потираючи коліно. Невдовзі треба було перевірити його ногу. — Таким чином, батько вважатиме, що я вже й не така загроза для нього, і ми зможемо діяти вільніше.

Це був хороший план, якщо не враховувати того факту, що нога була справді зламана і його мучив біль: синці під очима й знебарвлене обличчя ясно й чітко свідчили про це.

— Дай перевірю коліно, — сказала я, потягнувшись до його штанини. Не встигла я торкнутись його, як він здригнувся. Я обережно закатала штанину до коліна. — На хрін твого батька і його посіпак! — вигукнула я від погляду на його сильно понівачену ногу.

“You really talk like a pirate,” Hwarang said as he walked in with a tray full of food. His gaze roamed to his friend’s leg, and he froze. “Holy shit! They did a number on you.”

That was a gross understatement. Sung-jin’s knee had swelled up so much, it was unrecognizable. I couldn’t feel a pulse on his leg, which could only mean one thing: there was no blood circulation below the knee. I had to act fast, or he could lose his leg or even his life.

“You have a broken tibia and a dislocated knee,” I said, covering his knee with my hands as gently as I could. “Hwarang, get behind Sung-jin and hold him.” I looked up at my husband and warned, “This is going to hurt.”

“What are you going to do?” Hwarang asked, blinking in panic. “You’re not a doctor.”

Sung-jin held on to his friend’s arm. “Do as she says. Trust her.”

Hwarang put the tray down on the side table. “Are you kidding me? This is not a scratch or a bruise. What makes you think she won’t botch the whole thing and make it worse? Has she ever set a broken bone?” he protested.

“For fuck’s sake, stupid, hold on to him, or he’ll lose his leg.” We were running out of time, and wasting what little we had in an argument was counterproductive.

Hwarang glanced at the prince, who nodded. “I don’t like this,” he muttered, placing himself behind his friend. “Don’t like it at all.”

Once my husband’s shoulders were firmly secured by his friend, I closed my eyes so I could feel the injury, counted to three in my head, and snapped the joint back into place.

If our stories about his injuries would not be believable enough, the blood-curdling scream Sung-jin let out would most definitely do the trick. People in town must have heard it.

— Ти базикаєш геть, як пірат, — сказав Хваран, заходячи із тацею їжі. Його погляд впав на ногу друга й той заціпенів. — Чорт забирай! Оце так тобі дісталось!

Це було дуже м’яко сказано. Коліно Сонджіна набрякло до невпізнання. Я не могла знайти пульсу на його нозі, що означало тільки одне: під коліном не було кровообігу. Треба було діяти швидко, а інакше він ризикував втратити ногу, а то й життя.

— У тебе зламана гомілкорова кістка й вивих коліна, — сказала я, якнайніжніше притуливши руку до його коліна. — Хваране, ставай за Сонджіном і тримай його, — я глянула на свого чоловіка й попередила. — Буде боляче.

— Що ти зібралася робити? — спитав Хваран, моргаючи в паніці. — Ти ж не лікар.

Сонджін вхопився за руку друга.

— Роби, як вона каже. Довірся їй.

Хваран поклав тацю на приставний стіл.

— Ти знущаєшся? Це тобі не подряпина чи синець. Чому ти думаєш, що вона не спартачить й не зробить тільки гірше? Вона хоч колись виправляла перелом? — запротестував він.

— Хай тобі грець, недоумку, тримай його, або він лишиться без ноги. — У нас було обмаль часу й гайнувати його на суперечки було безглуздо.

Хваран глянув на принца, а той кивнув йому у відповідь.

— Мені це не подобається, — пробурмотів він, стаючи за своїм другом. — Зовсім.

Щойно Хваран міцно вхопився за плечі мого чоловіка, я заплющила очі, щоб намацати травму, порохувала до трьох про себе й сильно смикнула.

Якщо комусь наша розповідь про його травму не здається правдоподібною, нелюдський крик Сонджіна безсумнівно розвіяв би сумніви. Люди в місті точно все чули.

Sweat dripped from the prince's forehead, and his pallor got worse. For a minute I thought he would pass out, but he held on, breathing deeply and steadily. I didn't want to admit it, but my admiration for him grew exponentially.

"Are you all right, brother?" Hwarang asked him. The prince nodded silently.

"He'll be okay," I assured him. "Give him a minute to calm down, and then let's carry him to his bed."

Hwarang threw me the most lethal of glares. "You better not have hurt him," he said in a low menacing voice.

"I didn't hurt him, idiot," I said, rubbing my hands together to produce some heat. "I've just set his knee. Now he needs that fracture to be taken care of."

Hwarang stepped forward to argue with me, but his friend stopped him. "She knows what she's doing. Let her be."

"Just because you are blinded by love, doesn't mean I am too."

Love? What was Hwarang talking about? There was no love between us. "One of us has to stay objective."

I threw Sung-jin a silent question, but he avoided my eyes. "I am being objective, Hwarang," he protested. "Cahki knows medicine." That was a lie, of course. My gift could not be classified as medicine; it was closer to magic than science, but I knew he was trying to protect my secret.

I hung my head and hunched my shoulders with a dramatic sigh. "Just tell him, Sung-jin," I said. "He's like a dog with a bone. He'll never drop it unless we tell him the truth."

Hwarang bounced his gaze between me and my husband, his brow furrowed.

"What truth? What are you talking about?"

"You tell him while I go prepare your bed," I told the prince and left the hall.

Піт стікав чолом принца, а його обличчя зблідло ще сильніше. На мить мені здалося, що він втратить свідомість, проте він тримався, глибоко й рівномірно дихаючи. Мені не хотілося цього визнавати, моє захоплення ним стрімко виросло.

— Усе добре, брате? — спитав Хваран.

Принц мовчки кивнув.

— З ним все буде гаразд, — запевнила я. — Дай йому хвилинку віддихатися, а тоді покладемо його на ліжко.

Хваран окинув мене своїм найлютішим поглядом.

— Молись, щоб ти йому не нашкодила, — стишено мовив він грізним тоном.

— Та не нашкодила я йому, недоумку, — відповіла я, потираючи долоні, щоб зігрітись. — Я тільки вправила йому коліно. Тепер треба доглядати за його переломом.

Хваран виступив вперед щоб посперечатись зі мною, однак приятель зупинив його.

— Вона знає, що робить. Дай їй спокій.

— Просто те, що ти в неї сліпо закоханий, не означає, що і я теж.

Закоханий? Про що він? Між нами ж немає ніякого кохання.

— Комусь із нас треба мислити тверезо.

Я питально зиркнула на Сонджіна, проте він відвернув очі.

— Я мислю тверезо, Хваране, — запевнив він. — Які знається на медицині. — Це була брехня, певна річ. Мій дар не можна було віднести до цілительства. Це була радше магія, ніж наука. Однак я розуміла, що він намагався зберегти мій секрет.

Я опустила голову й згорбила плечі, важко зітхнувши.

— Та просто скажи йому, Сонджіне, — сказала я. — Він як пес із кісткою, і не відпустить її, поки не дізнається правди.

Хваран перекидав погляд то на мене, то на мого чоловіка. Його чоло нахмурилось.

— Яку правду? Про що йдеться?

— Розкажи йому, поки я підготую ліжко, — сказала я принцеві й вийшла із зали.

To heal such a break, I would have to expend quite a bit of my energy. With the emperor expecting me at his palace the next day, I had to be careful with how much I spent so that I could function on the morrow, even though I could always use the excuse that I had been taking care of my husband to justify my fatigue. I looked for cushions inside the cabinets and found a couple I could use to prop his knee just enough to alleviate his pain while he rested. I most likely would end up sleeping on the floor so I could keep an eye on him through the night.

The consummation I had been planning all day would have to wait until he was feeling better, which was probably a blessing in disguise. Why was I so eager to tighten our relationship all of a sudden? Nothing good could come of it. As soon as he succeeded in deposing his father, I would be on my way north, never to see him again. Why was I insisting on getting closer to him?

Whatever the answer to that question was, the fact remained that I was more than a little perplexed and annoyed by my own disappointment.

Chapter 30

Dagger

The cold metal of the small but lethal blade sent shivers of panic through my whole body.

The emperor held me against him, one arm tightly wrapped around my waist and the other holding the dagger against my neck. It took me a moment to calm myself down enough so I could analyze the situation and come up with a plan. The man had no hard muscle, that much was clear. Even though his whole body was taut with tension and fear, the softness of neglected muscle was still apparent through his thick clothes. I could take him easily—well, in theory. After all, he was armed, and I wasn't. The guards had come so suddenly into my courtyard, I didn't have the time to grab my knife.

Щоб вилікувати такий перелом, мені б довелося пожертвувати достоту своєї енергії. Оскільки король очікував моєї появи наступного дня, мені слід було контролювати витрати, щоб бути у формі завтра. Хоча, аби виправдати свою втому, я в будь-який момент могла б скористатися відмовкою, що доглядала за своїм чоловіком. Я пошукала подушки в шафах і знайшла кілька, аби підперти його коліно і хоч якось полегшити дискомфорт, поки він відпочиватиме. Швидше за все, я спатиму на підлозі, щоб наглядати за ним вночі.

Консумацію, яку я планувала цілий день, довелося відкласти, допоки він не оклигає — що, ймовірно, було на благо. Чому мені так раптом закортіло зміцнити наші стосунки? Нічого хорошого з цього не вийде. Щойно Сонджін скине свого батька, я сяду на корабель додому, й ми більше ніколи не побачимось. То чому я намагаюсь зблизитися з ним?

Якою б не була відповідь, факт залишався фактом: я була більш ніж трохи збентежена й роздратована власним розчаруванням.

Розділ 30

Кинджал

Від холодного металу малого, проте смертельного леза, всім моїм тілом пробігли дрижаки.

Король притиснув мене до себе, однією рукою обхвативши мою талію, а іншою — приставивши кинджал до моєї шиї. Мені знадобилася мить, щоб заспокоїтися достатньо для того, аби проаналізувати ситуацію й придумати план. У чоловіка не було міцних м'язів — це я зрозуміла. Хоч все його тіло й було напруженим від тривоги й страху, крізь товстий шар одягу все ще відчувалась занедбана мускулатура. Я б з легкістю могла його повалити — ну, в теорії. Все ж таки він був озброєний, а я — ні. Варта так несподівано залетіла в мої покої, що в мене не вистачило часу схопити ніж.

“The crown prince is not here,” one of the guards had yelled after searching our rooms.

They knew! I barely had time to wonder how they had found out before they dragged me to the imperial palace and threw me on my knees before Emperor Min.

“Where’s my son?” the emperor asked, his face looking like a tomato fresh from the garden. In two strides he was close enough to slap me across the face. “Where is Sung-jin? Answer me!”

It was obvious he knew what was coming already. There was no reason to hide it. “He’s coming for you, Your Majesty.” I offered him a smirk, giving him a peek at the old Cahki, the one who took no shit from anyone.

He slapped me again. Harder. My face burned, and stars crossed my vision as my head snapped to the side with the force of his hit.

I cackled, unwilling to give him the satisfaction of seeing me cower before him. “You don’t scare me, Your Royal Perverter,” I spat. It was unwise to poke the wasp’s nest, but I had been forced to put up with him for months now. I’d had it. “You’re so done.”

I braced myself for another slap, and I wasn’t disappointed. This time he punched me instead. His hard knuckles exploded against my left eye, pain spreading out like thin rays of electricity, leaving me lightheaded and dizzy.

Before I could recover, he had grabbed me and thrown me across the few steps up to the throne. With my head still swimming among the stars, I couldn’t find the strength and the balance to stand up, and it rankled. I growled, keeping my head low and my eyes closed.

“You’re very feisty for someone who has no one to protect her, my dear,” he said, crouching near me. I opened my eyes long enough to see his shiny shoes mere inches away from my head. I could grab his legs and throw him on his ass—if I wasn’t so dizzy.

— Кронпринца тут нема, — вигукнув один з вартових, обшукавши кімнати.

Нас розкусили! У мене заледве було часу обміркувати як це сталося, перш ніж мене притягнули до королівського палацу й кинули навколішки перед королем Міном.

— Де мій син? — спитався король, а його обличчя було багряним, немов помідор щойно з грядки. Він зробив два кроки назустріч, наблизившись достатньо, аби зацідити мені ляпаса. — Де Сонджін? Відповідай!

Вочевидь, він знав, що його спіткає. Не було сенсу більше це приховувати.

— Він іде по вас, Ваша Величносте, — я вишкіралась, продемонструвавши йому трохи колишньої Какі, яка не прогиналась ні перед ким.

Він ударив мене знову. Сильніше. У мене запекло обличчя, а в очах заблимало, коли від сили його удару моя голова смикнулася бік.

Я реготнула, бо не збиралася страшитися перед ним йому на втіху.

— Я вас не боюся, Ваше Королівське Збоченство, — відрізала я. Було нерозважливо зачіпати осине гніздо, проте мені доводилось терпіти його місяцями. З мене вже було досить. — Вам гаплик.

Я приготувалась до наступного удару, який не змусив себе чекати. Цього разу я отримала удар кулаком. Його суглоби вдарились мені в ліве око. Біль немов тонкими струмами пройняв мене, запаморочивши голову.

Перш ніж я встигла отямитись від удару, король вхопився за мене й жбурнув через кілька сходинок до трону. Перед очима в мене досі мерехтіло, й мені бракувало сили й рівноваги підвестися, що дратувало. Не підводячи голови й не розплющуючи очей, я загарчала.

— Аж надто ти норовлива, враховуючи, що тебе нікому захистити, дороженька, — сказав він, присівши поруч мене. — Досить було на мить розплющити очі, як я помітила його відполіроване взуття лише за кілька сантиметрів від моєї голови. Я б могла смикнути його за ногу й повалити

Another growl escaped my lips. “I can crush you like a bug, white-haired beauty, or even better, fuck you right here in front of my guards to show you who is in control.” That made my eyes snap open so fast I saw the world tilt. “Go ahead, do it!” I challenged him, my unsteady voice dripping with poison. “Our wedding curse will then take care of you. I’m willing to sacrifice myself. Do it!” The bravado in my words didn’t match the shaking of my hands, the crushing anxiety in my gut, and the overwhelming sadness in my heart. Was this the end for me and Sung-jin? My heart bled at the thought. His fist came down on the side of my neck this time, and the last thing I heard was “Bitch, you’ll get your wish soon enough.” Blissful darkness fell upon me then.	гузном на землю, якби в мене не паморочилась голова. З моїх вуст прорвалось нове гарчання. — Я розчавлю тебе, як комаху, біловолоса красунько, або ще краще — згвалтую просто тут на очах своїх вартових, щоб допетрала, хто тут головний. Від почутого в мене розчахнулись очі так швидко, що світ немов би перевернувся. — Нужбо, вперед! — відповіла я нерівним, просякнутим отрутою голосом. — Наше шлюбне прокляття покарає тебе. Я згодна пожертвувати собою. Нужбо! Тремтіння рук, невимовне відчуття тривоги й непереборний смуток в серці суперечили удаваній хоробрості в моїх словах. Невже це кінець для нас із Сонджіном? У мене серце краялося від такої думки. Цього разу його кулак поцілів мені вбік шиї, і останнє, що я почула, було: “Сучко, скоро отримаєш те, що хотіла”. Благодатна пільма поглинула мене.
--	---

CHAPTER 2. RENDERING CHARACTERS' IDIOLECT: A COMPARATIVE ANALYSIS OF VOCABULARY AND SPEECH PATTERNS IN ORIGINAL AND TRANSLATED TEXTS

2.1. *The House of Blood and Whispers* through the lens of genre peculiarities, setting, characters, and translation challenges.

The rapid development and flourishing of publishing industry have reached its peak under the influence of book consumerism. Relatively recently, in 2023, there was a considerable rise in publishing output and revenue growth in book market, according to GfK Entertainment's and Nielsen BookData's first joint global annual report (NielsenIQ. 2024). Various social media platforms and Western influencers have become trendsetters that shape reading tastes among booklovers worldwide. In the course of recent years, the *romantasy* subgenre smoothly infiltrated global publishing industry. Its tremendous popularity among the young adult audience caused other subgenres of fantasy to be overshadowed, and at the same time yielded large profits to the authors and publishers.

The romantasy subgenre only starts to gain momentum among Ukrainian writers, but the demand is significant. Furthermore, it is covered by overseas novels, which increases the need for translators able to satisfy the demand.

Romantasy is a subgenre of fantasy that centers around fantastic events, creatures, and worlds, where the romance aspect plays another significant role in the plot and holds an equal place in the thematic conflicts.

The House of Blood and Whispers by Natalina Reis deserves an honourable place among the representatives of its genre despite being overshadowed by popular works penned by romantasy champions like Sara J. Maas, Rebecca Yarros, Jennifer L. Armentrout, etc.

Natalina Reis is a bestselling author known for her romance works that often combine contemporary and fantasy features. Ever since she started paving her path towards writing career, romance has stayed the central focus of her compelling stories.

Events in *The House of Blood and Whispers* take place in a fictional world, partially inspired by Korean and Danish cultures, and carry the elements of historical fiction, which is not uncommon for this genre.

The magical features are manifested through supernatural powers of the female protagonist, Cahki, who wields the power of healing. In order to evade the unwanted fate by becoming a foreign king's concubine, she and the male lead of the story, prince Sung-jin, engage in an enchanted marriage that would prevent Sung-jin's father from claiming Cahki as a royal mistress. These circumstances embody the genre tropes typical of romantasy genre: "from enemies to lovers", "forced proximity", "arranged marriage", "strong female lead" and so on.

Cahki is an exemplary representation of a heroine that stands for female empowerment. She ruins the good old trope of damsel-in-distress and manifests her resilience throughout the story by breaking the traditional norms and societal expectations. Even in hopeless situations, Cahki prefers death as a demonstration of her free choice and just as the book tagline suggests, "There are only two choices: win or die!"

The romantasy characters are generally portrayed as self-sufficient, stubborn, strong-willed, bold, and sarcastic. Taking into account the target audience that embodies mostly young adults, it is a common feature for protagonists' speech to be rich with expressive and obscene language. That alone already possesses a great challenge for the translators to faithfully convey the mentioned peculiarities

As mentioned above, *The House of Blood and Whispers* was inspired by two vastly different cultures. The author offers striking descriptions of the environment to immerse readers in the setting. Natalina Reis uses Korean and Danish foreignisms, implementing them in monologues and dialogues for more vivid cultural representation. In this regard, the novel presupposes a realistic and natural narrative, and offers the audience an exotic experience.

Therefore, romantasy, like any other genre, presents some points to be considered in translation. *The House of Blood and Whispers* has what it takes to fit its literature segment, and Natalina Reis' crisp writing is a perfect canvas for making creative translation solutions.

2.2. Most common expressive units in characters' idiolect and means of their rendering: Translation vista

In fiction, language serves not just as a means to narrate events. It is a crucial tool for conveying the author's style, portraying characters and their personalities, creating an immersive atmosphere, and enriching our vocabulary potential. Characters' idiolect may encompass an ample spectre of vivid lexical tools that imbue the text with emotional depth, stylistic expressiveness, and imagery. Among them are idioms, foreignisms, and obscene language that covers both profanity and vulgarisms. Translation of these expressive units poses a challenge to translators. Some of those expressions already have established equivalents in the target language (henceforth – TL), and the rest may require adaptation. Moreover, it is necessary to take into account the genre peculiarities and style of the source text to convey mood and expressiveness.

In what follows, we will examine the most common expressive units in characters' idiolect and the manner they may be rendered.

Idioms

Idioms play an essential role in the creation of stylistic expressiveness and textual flow. They imbue the text with more imagery, emotional intensity, and bring it close to spoken language. Idioms aid to reinforce authenticity, with dialogues attaining a more natural flow and immersive atmosphere. It provides the narrative with a sense of realism, and makes the process of reading more engaging. To bring a character to life, it is necessary to make them convey their ideas in an organic way.

According to Hordii and Chyhura, (2023) in the process of rendering English idioms into the Ukrainian language, there are two options for a translator to consider; either phraseological (equivalents and analogies) or non-phraseological (descriptive method) way.

Hordii and Chyhura (2023) as well as Opyr, Dobrovolska, and Panchyshyn (2022) identically divide equivalents into “absolute” and “relative”.

Absolute equivalents, to sum up, consist of international idioms where the imagery and metaphorical components correspond perfectly. An illustrative example is “Pandora's box”, which would be rendered as “схринька Пандори” in the TL. In line with this, Baker (2018) claims that when it comes to idioms which presuppose the same meaning and linguistic form, “this kind of match only occasionally can be achieved”. Such equivalents, as Rasul (2018) points out, “is a kind of calque”, where idioms originate from a specific culture and then would be rendered literally in other languages and used regularly enough for them to become familiar and natural in the TL. A great deal of these equivalents owes their roots to mythology, ancient history or literature, the Bible, etc. (Korunets', 2003). Still, in most of the romantasy pieces one rarely can come across such phrases as events take place in fictional worlds with their own history, cultural heritage, and folklore.

Relative equivalents signify idioms that carry a similar lexical item or a few, and possess the same connotative meaning. Changes in the lexical aspect can be portrayed through the structure of the TL variant; either omission or addition of componental items; substitution of imagery components; or their generalization and concretization (Korunets', 2003).

He agreed. “*Two birds, one stone. Clever, Shiori.*” (Lim 2022) — *Він погодився: “Уб'ємо двох зайців одним пострілом. Кмітливо, Шіорі”* (Лім/Кобилінська 2025, р. 289).

A lump swelled in my throat, making it hard to speak. (Lim 2022) — *До горла підступив клубок, і мені стало важко говорити* (Лім/Кобилінська 2025, р. 274).

Analogies presuppose similar in meaning idiomatic expressions, sometimes very close in its metaphorical interpretation (Korunets', 2003). However, an analogy would carry different lexical items, as in the examples:

"Stop it," Evangeline said. "I will not let you drive a wedge between us." (Garber 2021) — *"Припини, — відповіла Євангеліна. — Я не дозволю тобі скаламутити воду між нами"* (Гарбер/Кіржаєва 2024, р. 175).

"Too late, Zeus. That ship sailed thirty years ago." (Robert 2021) — *"Надто пізно, Зевсе. Цей поїзд пішов тридцять років тому"* (Роберт/Маргуліс 2025, р. 96).

When certain idiomatic expressions have no equivalents and analogies in the TL, it is possible to resort to a non-phraseological approach and apply descriptive translation. In other words, paraphrasing (Rasul, 2018). Usually, this method is applied in case of non-equivalence. At other times, paraphrasing may save a sentence from lexical overload. In the following example, "from thin air" is rendered through the verb "виринати", which means "to appear", but carries a connotative meaning "suddenly":

"Like it's perfectly normal to come across beautiful, uncomfortably familiar men who all but appear from thin air in the middle of the night." (Owen 2022) — *"Можна подумати, для мене цілком звична річ натрапляти на примарно знайомих красенів, що виринають із нічної темряви і змушують ніяковіти"* (Овен/Дмитренко 2024, р. 28).

Theoretically, if in this example the translator used an idiomatic comparison "з'являються, немов грім серед ясного неба", the sentence would sound overloaded and the comparison would feel redundant.

Foreignisms

Many fictional settings are inspired by real countries and cultures, where a distinctive role is attributed to foreignisms. In the source text foreignisms convey the flair of a particular culture and bring more authenticity to the characters' identities. One of the most prominent examples of foreignisms usage in romantasy literature is Shelby Mahurin's work *Serpent & Dove*.

Characters in the novel use expressions from the French language. In the Ukrainian edition, the phrases remain unchanged, which leads to the strategy of *foreignization*. Gang An (2024) describes foreignization as a method to "preserve the unique cultural and linguistic characteristics of the source text while challenging the target language audience to broaden personal cultural understanding."

"Fille de pute! You cannot do this to me. You cannot—" (Mahurin 2019) — *Fille de pute! Bu не можете так зі мною вчинити. Не можете...* (Мег'юрін/Пухлій 2023, р. 16) [*"fille de pute" meaning "суча дочка"*].

"Oh, ta gueule!" I crossed my arms to keep from wrapping my hands around his throat. (Mahurin 2019) — *Ох, та gueule!! — я схрестила руки на грудях, щоб не схопитися за його шию.* (Мег'юрін/Пухлій 2023, р. 144) [*"ta gueule" meaning "стули пельку"*].

The same solution the translator of *The Night Circus* applies to French foreignisms:

After the first day, he wonders if they are visiting only for the food, entranced by the luscious crackle of fresh-baked bread in boulangeries [...]. (Morgenstern 2011) — *Минає перший день, і хлопчик розмірковує, чи не приїхали вони сюди просто заради їжі — він захоплюється солодкавими ароматами свіжоспеченого хліба з boulangerie [...]* (Моргенштерн/Даскал 2024, р. 37) [*"boulangerie" meaning "пекарня"*].

Obscene language

Profanity and vulgarisms are an essential part of oral and written speech, reflecting emotions, cultural peculiarities of a certain community, and social relations. In translation these units frequently pose a challenge due to its obscene expressive nature. A translator faces a difficult task to convey the meaning and emotional colouring of a phrase without violating cultural and stylistic norms of the TL. Most common techniques of dealing with obscene language include adaptation and softening (stylistic attenuation), and direct transference of a word/word combination preserving its initial expressive potential (adequate stylistic transference).

According to Meskova (2017), translators can lessen the degree of vulgarity and should consider the intercultural aspect. In her turn, Ukušová (2021) holds that softening is, in other words, a *stylistic attenuation of vulgarism*.

From direct observation and personal experience of reading romantasy literature, it can be concluded that in the respective genre Ukrainian translators avoid using literal translation with intensely offensive vulgarisms. Instead, they would resort to softening crude expletives:

"I'm going to be fine," I recite, because that's my fucking mantra. (Yarros 2023) — *Все буде добре, — повторюю я, бо це моя довбана мантра* (Яррос/Горват, Манько 2023, p. 111).

My reputation, my power, my ability to protect the people in the lower city, they all depend on me being the biggest, baddest motherfucker this side of the River Styx. (Robert 2021) — *Мої репутація, влада й протекторат у Нижньому місті — все це тримається лише на моєму образі найзапеклішого й найстрашнішого покидька по цей бік Стиксу* (Роберт/Маргуліс 2025, p. 118).

Another strategy, predominantly used with milder vulgarisms, is looking for equivalents, that is to say an *adequate stylistic transference* which presupposes preservation of the same expressive value (Ukušová, 2021) This approach ensures the meaning and emotional colouring correspond in the original and the translation, despite a phrase being rendered through different lexical items.

Oh. Shit. I hadn't spoken those words. I'd thought them. (Yarros 2023) — *Ох. Чорт забирай.* *Я не говорила цих слів. Я думала їх* (Яррос/Горват, Манько 2023, p. 187).

Expressive changes

Last but not least, it is not uncommon for neutral phrases to be rendered in a more expressive manner in the target text by resorting to optional style shifts when a need arises.

Certain phrases in the English language require adaptation that may lead to an unintentional stylistical shift, otherwise the translation risks to sound clumsy and unnatural in the target language.

You ruined any chances I might have had with Luc when you had him mauled by a wolf! (Garber 2021) — *Ти звів нанівець усі мої шанси з Люком, коли твій вовк мало не загриз його!* (Гарбер/Кіржаєва 2024, p. 103)

"I didn't come back from Ai'long just to do nothing. I'm going to find him." (Lim 2022) — *Я повернулася з Айлонгу не для того, щоб тав рахувати. Я знайду його* (Лім/Кобилінська 2025, p. 192).

Furthermore, sometimes phraseological expressions may ensure more concrete and explicit description of the situation:

I used to follow her everywhere she went — she was so mysterious I wanted to learn everything about her. (Lim 2021) — *Я всюди ходила за нею хвостиком — вона була такою загадковою, що мені кортіло дізнатися про неї геть усе* (Лім/Сокульська 2024, p. 25).

2.3. Translation solutions in rendering characters' idiolect: a comparative analysis of vocabulary and speech patterns in original and translated text in *House of Blood and Whispers*

Idioms

During the analysis of my translation, which included several chapters of *The House of Blood and Whispers*, idiomatic expressions were repeatedly observed in the source language (henceforth – SL).

As it appears, some idioms share a common origin, and, consequently, may retain one, several or all the components identical in other languages. These are equivalents, as mentioned in section 2.2.

In the chosen material, there was found a number of idioms that had relative equivalents in the target language (henceforth – TL). Relative equivalents correspond with Molina's and Hurtado Albir's *established equivalents*, which presuppose terms or expressions recognized in the TL as equivalents (Molina, Hurtado Albir, 2002).

(1-s) *My senses zoomed in on the small square table — what was the deal with all the square stuff? — and my heart almost jumped into my throat.* (Reis 2023, p. 20) — (1-t) *Мої відчуття сфокусували увагу на маленькому квадратному столі — чого ж тут стільки всього квадратного? — і в мене ледь клубок не став в горлі.* (Рейс/Зубач 2025)

(2-s) *If my heart were not trying to escape through my mouth, I would have laughed.* (Reis 2023, p. 52) — (2-t) *Якби в мене серце не покотилося в п'яти, я б засміявся* (Рейс/Зубач 2025).

(3-s) *Before we left the prince's palace, I slept with an eye open, afraid of who might come through the door at night.* (Reis 2023, p. 43) — (3-t) *Коли ми були в палаці принца, я спала внівока, побоюючись, що хтось може прокрастися вночі.* (Рейс/Зубач 2025)

(4-s) *The cold metal of the small but lethal blade sent shivers of panic through my whole body* (Reis 2023, p. 235). — (4-t) *Від холодного металу малого, проте смертельного леза, всім моїм тілом пробігли дрижаки* (Рейс/Зубач 2025).

Although in some relative equivalents slight changes in imagery may be observed, which remain interconnected by a shared motif.

(5-s) *If the emperor found out Sung-jin was still fit and able, all hell would break loose.* (Reis 2023, p. 161) — (5-t) *Якби король дізнався, що Сонджін досі у формі, все пішло б під три чорти.* (Рейс/Зубач 2025)

Idioms that had absolute equivalents in the TL, though scarce, yet were present in the text nevertheless. Using absolute equivalents would be tantamount to applying *literal translation* (Molina, Hurtado Albir, 2002), where the form corresponds with function and meaning:

(6-s) *Maybe you should tell me who you are first, don't you think? I don't make deals with the devil.* (Reis 2023, p. 22) — (6-t) *Може, ти хоча б представився спочатку, га? Я не домовляюся з дияволом.* (Рейс/Зубач 2025)

(7-s) *Hwarang might be an asshole, but he knew I wasn't your regular damsel in distress.* (Reis 2023, p. 112) — (7-t) *Хваран може й сволота, проте не сприймав мене як типову даму в біді.* (Рейс/Зубач 2025)

Other idiomatic expressions may involve different lexical items while carrying practically the same meaning in the TL. The imagery or structure of these phrases are easily perceivable for the target audience for the reason that they reflect familiar connotative messages (Korunets', 2003). Consequently, the similarities confirm their status as *analogies*.

Since such expressions usually are already accepted and commonly used in the TL, the usage of analogies might as well correspond with the usage of *established equivalents* (Molina, Hurtado Albir, 2002).

(8-s) *You're still wet behind your ears. What do you know about anything?* (Reis 2023, p. 14) — (8-t) *У тебе ще молоко на губах не висохло. Що ти взагалі тямии?* (Рейс/Зубач 2025)

(9-s) *Good riddance. She was nothing but trouble.* (Reis 2023, p. 16) — (9-t) *Баба з возу — коням легше. Одна холера була з нею* (Рейс/Зубач 2025).

(10-s) *I'm still pissed my son stole you from me, but like the old saying goes, it's spilled milk.* (Reis 2023, p. 113) — (10-t) *Я досі обурений, що мій син поцупив тебе в мене, проте, як каже стара приказка: що з воза впало, те пропало* (Рейс/Зубач 2025).

(11-s) *"Well, well, my friend, it looks as if the tables have been turned," I purred in his ear while poking him in the back with his own lance.* (Reis 2023, p. 15) — (11-t) *"Ну що, друже, схоже, тепер ролі помінялися," — замуричила я йому під вухо, тикаючи в спину його ж списом.* (Рейс/Зубач 2025)

Furthermore, certain idiomatic units may be rendered in a *descriptive* way. The method implies to omit the figurative component; nevertheless, the original message is preserved.

(12-s) *The handsome idiot was pale from the pain but still putting on a cool front* (Reis 2023, p. 161). — (12-t) *Від болю вродливий недоумок зблід, але всеодно тримався стримано* (Рейс/Зубач 2025).

(13-s) *I jumped over the railing, holding on to it for dear life with one hand and throwing the tunic into the waters below.* (Reis 2023, p. 16) — (13-t) *Я зісковзнула вниз, однією рукою міцно чіпляючись за перило, а іншою впустивши туніку в море.* (Рейс/Зубач 2025)

(14-s) *"I apologize, my lady, but it was the best we could do," he said politely, and I had to wonder if he was serious or pulling my leg.* (Reis 2023, p. 43) — (14-t) *"Вибачайте, міледі, це найліпше, що ми могли запропонувати," — мовив він ввічливо, і я задумалась чи це він серйозно, чи просто кепкує наді мною.* (Рейс/Зубач 2025)

Another method discovered in the course of translation and worth consideration is *adaptation*. It presupposes replacement of "the source language cultural element with one from the target culture" (Molina, Hurtado Albir, 2002). Here we can observe colloquial adaptation, the use of informal expressions natural for the TL colloquial speech that are frequently used in daily life.

(15-s) *Open the fucking door, or I will scream like a banshee and alert everyone in this inn.* (Reis 2023, p. 41) — (15-t) *Відчини довбані двері, або я закричу, як недорізнана, щоб всі в заїжджому дворі почули* (Рейс/Зубач 2025).

Originating from the Irish folklore, the term "banshee" implies a mythical spirit that heralds a family member's death by a loud wailing or scream. The imagery was adopted into an idiomatic expression meaning, "to scream in a high-pitched manner"; it corresponds to a colloquial Ukrainian phrase "волати/кричати, мов недорізнаний".

Obscene language

In *The House of Blood and Whispers*, the protagonists, particularly the female lead Cahki, employ obscene vocabulary throughout the narrative, be it her internal monologue or dialogues with other characters. Due to her peculiar upbringing and environment where she was brought up, Cahki's speech is usually informal, unrestrained, and crude.

Vulgarisms and profanity were observed in the speech of other characters as well, though to a lesser extent than in that of the female protagonist's.

In the Ukrainian language, there can be found numerous translations to any vulgarism unit that vary in emotional stylistic value. "To piss off" means "допекти, дістати, вибісити, вкурвити" and so on, depending on the emotional degree and context. "Вкурвити" carries the highest vulgarity intensity, and "дістати" й "допекти" are variants deprived of vulgar stylistic nuance. In the following example, preference was given to "вибісити", that is something in between in terms of emotional intensity and neither required stylistic amplification nor attenuation:

(16-s) *I was ready to kill anyone who pissed me off, and being hungry was not helping matters.* (Reis 2023, p. 39) — (16-t) *Я була готова прикінчити будь-кого, хто вибісить мене, а голод аж ніяк не рятував ситуацію* (Рейс/Зубач 2025).

"Freaking" could be translated as "клятий", "бісів" чи "довбаний":

(17-s) *"If you hadn't kept me in that freaking carriage for as long as you did without food or drink, I would be calm."* (Reis 2023, p. 40) — (17-t) *"Якби ви не тримали мене так довго в тій клятій кареті без їжі та води, я б була спокійною."* (Рейс/Зубач 2025)

"Довбаний" in that case would have a harsher ring and probably would be more appropriate for rendering intense expletives, whereas, from personal observation, "бісів" is not as used colloquially as "клятий" in comparison.

The reoccurring exclamation "Holy shit!" has a few different analogies in the TL. In order to avoid repetition, the analogies, such as "Трясця його матері!" and "Чорт забирай!" in particular, were employed. They are among the most encountered analogies in Ukrainian translations and preserve the stylistic nuance, ensuring *adequate stylistic transference*.

Furthermore, an interesting occurrence of **word play** was noticed. The word combination "to be screwed" carries several meanings according to Urban Dictionary. It is vividly demonstrated in the following example:

(18-s) *"Let's hope he doesn't [catch up], " [...] "Or we will both be screwed." — At least you will only be screwed metaphorically, unlike myself.* (Reis 2023, p. 47) — (18-t) *Будемо сподіватися,*

що [вони] не наздоженуть. [...]. Інакше нас обох нагнуть. — Принаймні тебе нагнуть у переносному значенні, на відміну від мене (Рейс/Зубач 2025).

“To screw someone”, whose literal meaning implies engaging in sexual intercourse, is used here in the passive voice. Whereas “to be screwed” can be used in its literal meaning, figuratively it also means to “be punished, to face severe consequences”. The challenge was to find an equivalent word that carries similar denotative and connotative meanings as proposed in the SL. As a result, the choice was made in favour of a slang word “нагнути”, that perfectly corresponds with the source variant stylistically and preserves both meanings.

Social standing and educational background play a crucial role in how characters express their attitude. At some point the king uses a vulgarism in his speech, particularly the one mentioned above “to be pissed (off)”. Taking into consideration that this manner of speech would not befit a monarch, despite what the source material cites, and following a personal belief that such crude phrasing would feel out of place in an overall formal conversation, in translation the very vulgarism was neutralized and replaced with an appropriate for the setting word, adopting a bit of a formal nuance to that, *contrary to the example above*. It may be an example of *stylistic attenuation*.

(19-s) *I'm still pissed my son stole you from me, but like the old saying goes, it's spilled milk.* (Reis 2023, p. 113) — (19-t) *Я досі обурений, що мій син поцупив тебе в мене, проте, як каже стара приказка: що з воза впало, те пропало* (Рейс/Зубач 2025).

Predominantly, all the intense expletives underwent *stylistic attenuation* in the process of translation.

As an example, let us take the word “fuck” and its adjective derivatives, which in most cases were translated as “довбаний”:

(20-s) *“Is that true? Your own father would kill you for this?” I nodded. “Is he really that fucked up?”* (Reis 2023, p. 47) — (20-t) *Серйозно? Твій рідний батько вб'є тебе за таке? — Я кивнув. — Він настільки довбанутий?* (Рейс/Зубач 2025)

(21-s) *I was going to let my husband know exactly how I felt about being his father's fucking maidservant.* (Reis 2023, p. 114) — (21-t) *Я збиралася висказатися своєму чоловікові, як це мені бути довбаною служницею його батька* (Рейс/Зубач 2025).

(22-s) *“I'm guessing you can't read.” Fucking patronizing prick.* (Reis 2023, p. 113) — (22-t) *Схоже, ти не вмієш читати. — Зарозумілий довбограй* (Рейс/Зубач 2025).

In other cases, the word was rendered in a way natural for Ukrainian informal speech, using the word “хрін”:

(23-s) *What the fuck are you waiting for? Get her.* (Reis 2023, p. 12) — (23-t) *Якого хріна ви стовбичите? Хапайте її* (Рейс/Зубач 2025).

(24-s) *“Fuck your father and all his minions,” I exclaimed at the sight of his badly broken shin bone.* (Reis 2023, p. 161) — (24-t) *На хрін твого батька і його посіпак! — вигукнула я від погляду на його сильно понівечену ногу* (Рейс/Зубач 2025).

An obscene word “bitch” has plenty of milder analogies as well, such as “відьма”, “стерво”, “сволота”, “лярва”, etc. However, they still differ on the intensity scale. Taking into account which character uses this word in their speech, paying special attention to their occupation and status, analogies were rendered accordingly. In the example 25, it is said by the prince's friend and confidant, a person from the court. Consequently, the preference was given to a moderate option “стерво”:

(25-s) *“You are such a bitch,” he said.* (Reis 2023, p. 42) — (25-t) *Яка ж ти стерво, — мовив він* (Рейс/Зубач 2025).

In the example 26 conversely, the insult comes from a human trafficker, which allows us to use a harsher analogy.

(26-s) *Take the bitch and put her in a cage.* (Reis 2023, p. 12) — (26-t) *Хапайте цю лярву і в клітку її* (Рейс/Зубач 2025).

Foreignisms

In the course of translating, a number of foreignisms in the source text was identified. Following the example of other translators and applying the strategy of foreignization, the phrases remained unchanged in the TL to be faithful to the SL form, their meaning mentioned in footnotes. Additionally, in the translation block these phrases were *italized*, as such typographical solution is aimed to warn readers about the foreign origin of the phrases. In the following examples, the foreignisms are underlined.

(27-s) “You might be smaller than most warriors, daughter,” he always said, “but you have the spirit of a fjord pirate and the fierceness of a drage. (Reis 2023, p. 12) — (27-t) “Ти, може, не така й дужа, як більшість вояк,” — завжди казав він, — “проте духом — як фіордський пірат, й грізна, як drage [meaning “dragon” in Danish] (Рейс/Зубач 2025).

(28-s) “Get me out of here, jævel,” I growled. (Reis 2023, p. 13) — (28-t) Випусти мене, jævel, — загарчала я [meaning “bastard” in Danish] (Рейс/Зубач 2025).

(29-s) “Gamsahabnida, Your Majesty, for giving me the honor. (Reis 2023, p. 114) — (29-t) Gamsahabnida, Ваша Величність, за таку честь [meaning “Thank you” in Korean] (Рейс/Зубач 2025).

Expressive changes

In the process of translation, some phrases underwent expressive transformations when neutral fragments attained stylistically coloured nuance due to stylistic tastes of the translator and modern colloquial speech present in the Ukrainian language. These translation choices also serve as a contextual enforcement. Thus, the respective phrases in the SL were rendered in favour of phraseological units:

(30-s) But Cahki was smart. She’d understand that the monastery was her best chance at survival. (Reis 2023, p. 49) — (30-t) Проте Какі мала клепку в голові. Вона б мала розуміти, що монастир був її найвірогіднішим шансом вижити (Рейс/Зубач 2025).

(31-s) I only hoped I could keep calm throughout the whole thing. (Reis 2023, p. 157) — (31-t) Лишалось тільки сподіватись, що надалі в мене вийде тримати себе в руках (Рейс/Зубач 2025).

(32-s) Rumors of this kind were good for the ego and excellent in battle. What man would not cower before a warrior with such reputation? (Reis 2023, p. 23) — (32-t) Подібні чутки підігрівали мою гордість, і були на вагу золота в бою. Адже хто не затремтить перед воїном з такою репутацією? (Рейс/Зубач 2025)

Conclusions

The House of Blood and Whispers is a romantasy novel by Natalina Reis published in October 2023. The plot is set in a fictional realm that adopts features of cultures from the real world, Danish and Korean in particular. The book presents viewpoints of two main characters from vastly different worlds, but both narratives feel alive, natural, and crisp.

Expressive features were exactly the tool that aided the characters to sound relatable and closer to the audience. Idioms, foreignisms, vulgarisms and profanity by all means infuse the narrative with a greater emotional potential, and thus should be dealt properly in the course of translating.

Each of the expressive means were studied independently and provided with methods of their rendering in the target language.

Through this research it was demonstrated that idioms, depending on the situation, may be rendered in phraseological and non-phraseological ways, in an expressive and non-expressive manner. As a result, it was concluded that expressive choices prevailed.

- Literal translation (15%): the form corresponds with function and meaning.
- Established equivalents (48%): terms or expressions recognized in the TL (by dictionaries or language) as equivalents.
- Description (30%): meaning is rendered at the cost of expressiveness and emotional colouring.
- Adaptation (7%): the usage of a culturally appropriate expression that carries similar function.

Obscene and vulgar language was rendered with consideration to the degree of emotional intensity, appropriateness, character's background, and situation. Crude expletives were softened during translation, and the majority of the vulgarisms were rendered through adequate stylistic transference.

- Adequate stylistic transference (61%): using phrases of the same emotional value.
- Stylistic attenuation (39%): using phrases with a lesser degree of expressivity.

Last but not least; the research has shown that foreignisms preserve their original form.

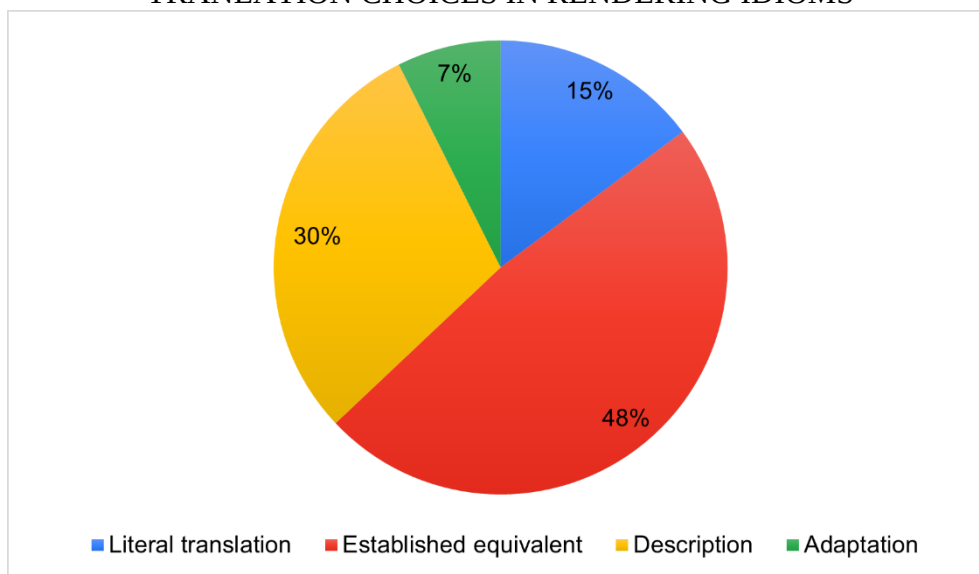
Further research into characters' idiolect may focus on comparative analysis across more distinctive genres to demonstrate how stylistically-coloured units shape idiolects in various contexts. Special attention should be paid to researching more translation methods and challenges that concern expressive patterns in fiction.

List of references:

1. An, G. (2024). Domestication and foreignisation in translation studies. *Journal of Intercultural Communication*, 24(4), 13–22. <https://doi.org/10.36923/jicc.v24i4.933>
2. Baker, M. (2018). *In other words: A coursebook on translation* (3rd ed.). Taylor & Francis Group.
3. Garber, S. (2021). *Once upon a broken heart*. Flatiron Books.
4. Hordii, O. M., & Chyhura, N. M. (2023). Translating English idiomatic expressions in contemporary fiction: A case study of Donna Tartt's *The Secret History*. *Scientific Notes of V. I. Vernadsky Taurida National University, Series: Philology. Journalism*, (6), 102–107. <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2023.6/19>
5. Korunets', I. V. (2003). *Theory and practice of translation*. Нова Книга.
6. Lim, E. (2021). *Six crimson cranes*. Random House Children's Books.
7. Lim, E. (2022). *Dragon's promise*. Random House Children's Books.
8. Mahurin, S. (2019). *Serpent and dove*. HarperCollins Publishers.
9. Meskova, L. (2017). Translation of vulgarism in mass media. *XLinguae*, 10(3), 101–109. <https://doi.org/10.18355/xl.2017.10.03.08>
10. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2004). Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach. *Meta*, 47(4), 498–512. <https://doi.org/10.7202/008033ar>
11. Morgenstern, E. (2011). *The night circus*. Doubleday.
12. NielsenIQ. (2024, December 14). Global book market 2023: Revenue growth in many countries despite major challenges. *NielsenIQ News Center*. <https://nielseniq.com/global/en/news-center/2024/global-book-market-2023-revenue-growth-in-many-countries-despite-major-challenges/>
13. Opyr, M., Dobrovolska, S., & Panchyshyn, S. (2022). Handling difficulties of translating idioms and metaphors. *Transcarpathian Philological Studies*, 2(25), 98–101. <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2022.25.2.18>
14. Oven, A. (2022). *Liar's crown*. Entangled Publishing, LLC.
15. Rasu, S. H. (2018). Translation of idioms across languages. *Transletters: International Journal of Translation and Interpreting*, 1, 121–141.
16. Reis, N. (2023). *House of blood and whispers*. Amazon. <https://www.amazon.com/House-Blood-Whispers-Natalina-Reis/dp/1737441330>
17. Reis, N. (n.d.). *About*. Natalina Reis – Author. <https://natalinareis.com/about/>
18. Robert, K. (2021). *Neon gods*. Sourcebooks Casablanca.
19. Siefiring, J. (2004). *Oxford dictionary of idioms* (2nd ed.). Oxford University Press.
20. Spears, R. A. (2005). *McGraw-Hill's dictionary of American idioms and phrasal verbs*. McGraw-Hill.
21. Ukušová, J. (2021). Transfer of vulgarisms in audiovisual translation. In *Audiovisual translation as trans-creation: A collection of essays* (pp. 129–150).
22. Yarros, R. (2023). *Fourth wing*. Entangled: Red Tower Books.
23. Гарбер, С. (2024). *Одного разу розбите серце* / пер. з англ. А. Кіржаєва. Vivat.
24. Лім, Е. (2024). *Шість багряних журавлів* / пер. з англ. К. Сокульська. РМ.
25. Лім, Е. (2025). *Обіцянка дракона* / пер. з англ. І. Кобилінська. Vivat.
26. Мег'юрін, Ш. (2023). *Змія і голуб* / пер. з англ. М. Пухлій. РМ.
27. Моргенштерн, Е. (2024). *Нічний цирк* / пер. з англ. Є. Даскал. Vivat.
28. Овен, Е. (2024). *Корона брехні* / пер. з англ. І. Дмитренко. Vivat.
29. Роберт, К. (2025). *Неонові боги* / пер. з англ. М. Маргуліс. Vivat.
30. Яррос, Р. (2023). *Четверте крило* / пер. з англ. Б. Горват, О. Манько. КСД.

APPENDIX 1

TRANSLATION CHOICES IN RENDERING IDIOMS

APPENDIX 2

TRANSLATION CHOICES IN RENDERING PROFANITY AND VULGARISMS

